Download from:aghalibrary.cm

وروستی ارمان

ناول

رفیع الله روشن

وروستی ارمان

(ناول)

لیکوال:

رفیع الله روشن

۱۳۹۴ل کال

بسم الله الرحمن الرحيم

کتاب پېژندنه:

د کتاب نوم: وروستی ارمان

لیـکــوال: رفيع الله روشن

خپرونـدی: د افغانستان ملي تحريك، فرهنګي څانګه

وېـبپـاڼـه: www.melitahrik.com

کمپوز: لیکوال

ډيزايـن: فداحسين

پښتی ډيزاين: فياض حميد

چاپوار: دويم

لیکوال د خپرونو لړ: (۶)

چـاپشمېـر: ۱۰۰۰ ټوکه

چـاپـکـال: ۱۳۹۴ ل کال/ ۲۰۱۵م

د تحريك د خپرونو لړ: (۱۰۶)

یادونه: د چاپ حقوق له ملي تحریک سره خوندي دي او د کتاب د محتوا مسولیت لیکوال پورې اړه لري.

ډالۍ

ټولو هغو ناول لیکونکو ته چې د ناول لوستلو او ښکلیو الفاظو او تورو یې ما ته هم د ناول په نامه دیوه جونګ د لیکلو ځواک راکړ او خپلې سپوږمۍ ته چې د خپلې مینې د نړۍ په رڼه اسمان کې له ستورو یې راته قندیلونه جوړول له خیال سره غاړې وېستم او دغه ناول یې تاسو لپاره را باندې اماده کړ.

څوټکي

دهغه ستر ذات په سپېڅلي نامه چې دنیا ، اخرت ،ځمکه او اسمانونه يې پيدا کړل اوبیایې ددې لويې ځمکې پرمخ پر ټولو مخلوقاتو انسان مقدم او بهتر وګرځاوه.

قدرمنواو زړه ته راتېرو لوستونکیو ،پوهېږم په هره برخه کې چې وي يوه کرښه ليکل هم ډېر غټ زړه، پوره جرئت اولوی استعداد اوپوهې ته ضرورت لري،زه استعداد او پوهه نلرم بلکې زړه او جرئت مې کړی دی، چې ديوڅه د ليکلو لپاره مې قلم په زحمت کړی ،هېڅ زړه نشم کولای چې ستاسو په لاسونه کې د ورستي ارمان ناول باندې يوه کرښه هم وکاږم ځکه چې په خپله مې ليکلی، حتی له بلې ژبې مې هم ندی ژباړلی او زه کله هم په خپله ليکنه نظر نشم ورکولی، خوږو ورونړو اوخويندو پوهېږم تاسو به تردې وړاندې هم ډېر ناولونه ،لنډې

کیسې اوداستانونه لوستي وي، ډېرخوند به مو ورځنې اخستی وي اوډېربه یې له ځانه سره اخستي یاست ،ځکه چې ډېر ناولونه په خورا مهارت لیکل شوي وي، دالفاظوښکلاپکې دومره ډېره وي چې ښېخي لوستونکی یوې بلې دنیاته بیایي،دا خبره ځکه کوم چې زه پخپله دناول او کیسو ډېر مینه وال یم.

زه تاسوته دانه وایم چې ورستی ارمان ناول ددې لپاره ولولۍ چې ډېرخوندور دی اویا هم په ډېره خوږه کیسه راڅرخي مګردا درته وایم چې تاسو ورستی ارمان زما دځان سترې کولو زحمت وبستلواو شپو رڼو سبا کولو ارزیابي کولو لپاره ولولۍ او ارزونه یې وکړئ چې په دې ارزي او کنه؟ ستاسو لپاره همدومره او په اخر کې دا په ځان فرض ګڼم چې دسپین زر میلاد کمپیوټري مطبعې له رئیس ښاغلي وحیدالله مایار څخه دزړه له تله مننه وکړم چې دورستي ارمان دچاپ لګښت یې په غاړه واخیست او ستاسو ترلاسونو یې درورسوه.

دهېواد د ابادۍ او تاسوټولو ته د ښه ژوند په هیله

رفیع الله روشن

پیل:

دملک شېر په اولادونوکې اکرام دخبرې هلک و ، هغه له کوچنیوالي زیرک او ُپرکاره هلک وو ،له زده کړو سره یې بې کچې مینه وه ،

دعمر په لحاظ کوچنی وو خو دتجربې او فکر په لحاظ سم بابا و ،په کلي کور کې په ټولو ډېر ګران وپه کروندوکې چې به چا ولید نو کوچنی بزګر یې باله،داچې په کور کې یې له مورسره په کارونوکې برخه اخسته اکرام لومړی شخص وو چې په اخلاص او دیوې لور پشان یې دهغې لاسنیوی کاوه،دکلي نجونو به ورته اشپز ویلې،همداچې وبه یې لیده دشوخۍ په ډول به یې پرې غږ وکړ،نن دې څه پاخه کړیدي؟

په دې سره به اکرام غوسه کېده ،نجونوته به یې بدې ردې ویلې،ورته ویل به یې شرمېږي نه چې داسې وایۍ؟ خو هغو شوخو جنکیوبه هم دده له غوسې او خبرو خوند اخست.

یو وخت اکرام دکلي له څو نورو هلکانوسره له خپل ولایت څخه سلګونه کیلو متره لرې یوه بل ولایت ته دمزدورۍ لپاره ولاړ، که څه هم پلار او کورنۍ یې نه پرېښوده ،خوبیاهم ولاړ،هغه ولایت داسې و چې ډېرې ولسوالۍ یې له مخالفینوسره وې،همدالامل وو چې دژوند

داړتیا وړ ډېروشیانو ته په اسانۍ سره لاسرسی نه پیداکېده،خصوصاً صحي اسانتیاوې،په هغه ځای کې به ډاکټر یوناروغ ته،یوه پیچکاري په پنځوس افغانۍ تېروله،یوسیرم په سل اویو عادي پانسمان یې په ۳۰۰افغانۍ کاوه،داچې اکرام ته د پیچکارۍ ،سیرم تېرولو اوپانسمان چل یاد وواوپه کلي کې یې ډېرو ناروغانوسره دډاکټرانوله هدایت وروسته په یادو ضروریاتوکې مرسته کړېوه، یوه ورځ ورته یو ناروغ چې اقتصادي وضع یې هم ښه نه وه،دډاکټرانو له ظلمونو سر وټاکوه، اکرام ورته وویل له دې وروسته، ډاکټرته ورنشې،زه درته پیچکارۍ کوم،ناروغ همداسې وکړل، څو پیچکارۍ چې اکرام ورته کړې وې،نو ناروغ په خپل کلي کور کې ویلي وو چې دلته یو هلک دی په ډاکټرۍ پوهېږي،خو مزدورۍ ته راغلی دی.

له دې وروسته به ډېرناروغان چې پخوانی ناروغ سلیم به یې مخکې راروان وو ،داکرام خواته د پیچکارۍ یاپانسمان لپاره راتلل.

اخر داشو چې اکرم په هغه ځای کې په کوچني ډاکټر مشهور شو ،بیابه خلکو کاراومزدورۍ ته نه پرېښود ،ورته ویل یې چې ستا ملګري دخپلې مزدورۍ څومره حق الزحمه اخلي،موږ تاته دهغې دوه برابره درکوو ،ته به کارنکوې.

په دې سره به د اکرام ورسره تللیو ټولو ملګرو رخه کوله او تل به ورته قهرجن ول.

کله چې له هغه ځای څخه بېرته خپل کورته تلل نو د کلي مشرانو ورته وویل: کوچنی ډاکټرصاحب! که ستا ملګري نه خوابدي کېږي نو ته له دې ځایه مه ځه، تاته موږ دلته ډېرې اسانتیاوې برابروو، څنګه چې هغه خلک د ځایي ډاکټرانو څخه ډېر تنګ شوي وو او ټول یې د پلی پرق ته کېنولي وو نو ټولو اکرام ته همدا خبره کوله، خو اکرام او ملګرو یې نه ورسره منله ځکه هغه ولایت ډېر ناامنه وو، هره ورځ به دوه درې مړي د دوی په شاوخوا کې موندل کېدل.

د اکرام له کلي په تګ له خپلې کورنۍ څخه نور خلک ډېر خفه وو، کله چې له مزدورۍ راوګرځېدل، په کابل کې ورته یوه دنده پیدا شوه، چې دی ډېر ورسره خوشحاله و، اوس د هغه په کور کې کوچنۍ خویندې دومره را لویې شوې وې چې د اکرام پرځای یې د مور له لاسونو لاندې اوږې ورکولې او د کور کارونه یې ورسره سمبالول.

همدا رنګه ترده کشرانو وروڼو یې له پلار سره سمه همکاري کوله، دی به په میاشت کې یو ځل کورته راته، درې څلور ورځې به یې له کورنۍ او ملګرو سره تېرې کړې، بېرته به ولاړ.

یوه شپه لس بجې له دندې کورته راغی، دژمي موسم و هوا ډېره یخه وه، چې راورسېد یوا ځې مور یې ویښه وه او د خپل ځوی د راتللو لپاره

یې دانګړ دروازې ته کتل،اکرام یې ولید، چې حوېلۍ ته راننوت،دخدای پاک شکر یې اداکړ،ورپورته شوه،ستړي مشي اوښه راغلاست یې ورته وویل ،موریې ډوډۍ او چایو ورته وویل،خو اکرام انکار وکړ.

نه مورجانې ! نه یې خورم،ستړی شوی یم خوب راځي،جنکۍ هم ویدې دي،نو پرې یې ږده چې خوب وکړي،زه وږی نه یم،ته هم استراحت وکړه،چې ډېره ناوخته ده،دواړه دخوب ځایونوته ولاړل،سهار د کورنۍ ټول غړي لوی او واړه د چای څښلو په خاطر په یوه دسترخوان سره راټول شول،داچې اکرام دشپې ناوخته راغلی وو ،نو کوچني ماشومان ټول ویده وو ،په همدې خاطر سهار ټول ورنه را تاو ول، دی یې د مور څنګ ته ناست و،لایې کاسې ته لاس ور اوږود کړی نه وو چې په جېب کې یې موبایل وشرنګېد ،دزنګ له راتللو سره یې مور ورته وکتل،په ترخه موسکا یې وویل:

زویه !یوخوستاملګري هم سم پېریان دي،دمه دې لا جوړه نده،بیایې درپسې زنګونه سرکړل، موبایل یې ورنه کش کړ،بس چې هرڅوک وي خپل کاربه کوي، خپل چای دې نوش جان وسکه، دوی دوی بېکاره دي.

خوداچې شمېره نوې وه او ویې نه پېژندله، ورته یې وویل، مورې ! کوم بل څوک به وي،کاربه یې راسره وي، زما کوم ملګری ندی ځکه

دهغوی ټولو شمېرې له ماسره ثبت دي، خو داشمېره بې نومه اونا اشنا ده، موبایل یې ورکړ،ماشومانوته یې وویل غلي شئ، چې اواز واورم، زنګ ډېر اوږد شو، نور دبندېدوپه حا ل کې وو چې د تائید تنې یې کېکاږله،دهغه عادت و چې چاته به یې زنګ واهه اوکه بل چابه ورته زنګ ووهه نو دخبرو پیل به یې ورسره په سلام کاوه،ډېرې خلک دي چې دفون کولو په وخت کې (هلو،بلې،اورې اویانوراصطلاحات کاروي ،نویې سلام اداکړ،له هغې خوایې ډېرټیت ،کمزوی اوزږه نازړه اواز ترغوږه شو،(سلام شماکی هستین؟)اواز دنجلۍ وو،په دري یې خبرې کولې، ځواب یې ورکړ زنګ تا وهلی دی باید چې ته ځان راوپېژني،کله یې د مور، پلار او کورنۍ دنورو غړیو په مخ کې له نجلۍ سره په موبایل خبرې هم نه وې کړې،لکه د لارورکي پشان یې اخوا دېخواکتل،خودا ښه ووچې خدای یې پرده وکړه اړیکه پرې شوه،ده هم سرپسې ونه ګرځاوه فکر یې وکړ شمېره به یې غلطه کړې وي، لس پنځلس دقیقې وروسته بیا زنګ راغی هماغه شمېره وه، اوس یې نو چای څښلی وو، ښه یې اشتها صافه وه،له کوټې ووت له حویلې دباندې یې ځواب ورکړ، خو نجلۍ بیا خپله لومړۍ خبره تکرار کړه،چې ته څوک یې او زما شمېره دې له کومه کړې؟

اکرام ته یې خبرې دمسخروپشان ښکاره شوې،ورغبرګه یې کړه،داچې زه څوک یم، وروستۍ خبره ده،خوته ځان ځکه راوپېژنه چې زنګ دې وهلی دی.

نجلۍ وویل چالاکي مکوه،سم حال راته ووایه، چې شمېره دې له کومه کړې، ځکه چې له دې شمېرې نه دشپې په لس بجو زماموبایل ته زنګ راغلی وو خوداچې زه ویده وم اونه وم پرې پوهه شوې ځواب مې ندی درکړی،دنجلۍ خبروته یې زړه تنګ شو ورته یې وویل:

وګوره که ته غواړې چې خپل ساعت تېر کړې نو کوم بل چاته زنګ ووهه او ما مه چېړه، خو نجلۍ په خپلو خبرې کې جدي ښکارېده، قسم یې ورته وکړ چې همداسې ده ،لکه څرنګه چې مې وویل،خو اکرام ځکه نه شوای منلی چې زنګ یې ورته نه وو وهلی اونه یې له نن څخه مخکې داشمېره پېژندله، داځل یې خبرې په همدې کشمکش کې تر پنځلسو دقیقو واوښتې، اجازه یې ترې واخسته ،خو ژمنه یې ورکړه چې زه بیادرته فون کوم.

دفون له بندولوسره سوچنو کې سر شو،ای خدایه !دابه څوک وي،ایاپه رښتیاهم همداسې ده لکه دایې چې وایي؟بیابه یې وویل هسې نه چې ددفترکومه همکاره مې وي ،یامې په خپلوانوکې کومه یوه نه وي او غواړي به چې ماوازمایي ،چې څومره له نجونوسره خبرې کول غواړم دفون له لیارې اوپه دې ویروس ترکومې کچې ککړ

یم،له ژمنې سره سم یې زنګ ووهه ورته،خبرې یې بیاهم په پخوانۍ موضوع څرخېدې،اخر یې ورته وویل یوځل خو دې ځان راوپېژنه چې څوک یې،دکوم ځای یې،متعلم یې،محصل یې او که کومه دنده لرې؟

ځان یې په تمامه ورته معرفي کړ،له دې وروسته،هغې هم ځان وروپېژانده،نوم یې ورته مریم وښود،ویل یې چې په ننګرهار کې ژوند کوي او په یوه ولسوالۍ کې دنجونو لېسه کې د۱۲م ټولګي زده کوونکې ده،پلار یې نظامي دنده لري.

اکرام له دې مخکې هم په مبایل او مخامخ له ډېرو نجونو سره خبرې کړې وي،لکه په دفتر کې له همکارانو سره،په کورسونوکې له همصنفیانو سره اوهمدارنګه په دېرې ورکشاپونوکې،خوکله یې هم له کومې نجلۍ سره په داسې دلچسپۍ اوخوږه لهجه خبرې نه وې کړې، خوددې په خبروکې یوډول عجز،سپېڅلتیا او له اخلاقي فساد څخه پاکوالی ورته ښکاره شو،احساس یې ورته دروند معلومېده.

هغې به اکرام ته ویل چې اواز دې ډېر راته اشنامعلومېږي،په یو افغاني ټلویزیون کې یې دیوژورنالېست نوم یې ورته واخست چې ستا اودهغه اواز کټ مټ یوشان دی،هغه ورته وویل شاید همداسې به وي.

دڅه وخت په تېرېدوسره یې دومره له اواز سره اموخته شو چې که ډېرکله به یې ورسره خبرې ونکړې نو داسې به و لکه ډېریولوشی چې یې ورک کړی وي.

دنجلۍ لخوادورکړل شویو معلوماتو له مخې یې ورپسې پلټنې پیل کړې،دهغه زړه اوس هم سره له دومره مینې اوبار بار خبروکولو پرې غل وو ،هېڅ ارام نه ورته،ویل یې هسې نه چې دې نجلۍ کوم چل راته جوړ کړی وي اوکوم کار راته ونه ګوري.

اخر داشو چې دنجلۍ کورنۍ یې دیوملګري په مرسته پیداکړه، اوټول معلومات یې په لاس راوړل،دهغې دپلار،وروڼو ترونواو نوروخپلوانو نومونه یې یادکړل.

یوه ورځ یې خبرې کولې چې نابېره یې دهغې دورور نوم له خولې ووته،له دې سره دنجلۍ ستونی بند شو، په وارخطایۍ یې وپوښتل هغه څه پېژنې؟ده ژر ځان ناجانه کړ،هوهغه خو زماملګری دی همکار مې دی،ډېرښه هلک دی،خوهغې مکمل باور لاره چې اکرام دهغې ورور ښودلی دی نه کوم بل څوک،نویې ورته وویل:ماله اول نه فکر کاوه چې ته به مورږ پېژنې او زمورږکوم نژدې خپلوان یې،بس دی نور زه لتاسره خبرې نه کوم اوهیله کوم راځه چې یوبل هېرکړو، هغه ورته وویل:

ورګوه مریم ! زه نه ستاله خبروسره ډېره دلچسپي لرم اونه ستا په هېرولو کې کومه ستونزه نه لرم،مګر مالا تر اوسه ستا کور،پلار،وروڼه اونور څوک ندلي لیدلې خوکه وغواړم ډېر ژر یې موندلای شم،ورته یې وویل ځکه چې زه یو ژورنالېست یم، اوپه هر ډول چې وي ستاپه اړه کره معلومات په لاس راوړلی شم،خوهغې ویل داچې زه اوته خبرې کوو نوبه څوک هم نه خبرېږي،نه ستاکورنۍ اونه هم زما.

اکرام ورته وویل: که چېرې تاته ستونزې جوړېږي نو ښه ده چې له خبرو کولو ډډه وکړې خو زما لخوا بېغمه شه.

اکرام مریم ته داخبره دومره په کلکه وکړه خو له خپل زړه خبر نه و چې زړه یې څه وایي اوس هغه دومره له مریم سره بلد شوی و، چې که چېرې دیوښکلي نجلۍ مثال راوړي نو دا پکې نالیدلې یادوي داکرام زړه داګواهي ورکوي چې هغه هم زماپشان ده،اوتل غواړي چې خبرې راسره وکړي، له نژدې راسره وګوري خو د پښتو اوپښتنو ځینو رسمونو او بندیزونو له امله یې قسمت یاري نه کوي.

یوه ورځ وه چې مریم ورته وویل داچې زه اوس تادخپل زړه یوه برخه بولم او هېڅ خبره له تا نه شم پټولی نو غواړم یو حقیقت درته ووایم.

داکرام په زړه دډار ساړه ننوتل،فون یې غوږ ته ښه نږدې کړ،یوخوهغې تل په ډېر ټیټ اواز خبرې کولې چې هېڅ نه اورېدل

کېدې ،هغه داچې تراوسه ماله تاسره کومې خبرې کړې یواځې یوه خبره مې درته صحیح نده کړې نورې زه دخدای په نوم قسم کوم چې ټولې رښتیا اوسمې دي،که راته غوصه کېږي نه ،نو درته وایم یې،خواول ژمنه غواړم چې غوصه به نه راته کوې.

ـ ښه سمه ده وو ایه څه دي؟

ـ هغه داچې زمانوم مریم نده !!

داکرام سر وربانديې وچورلېد ،په فکر یې بوج راغی،د اوربدوزغم یې نه لاره،دڅوشېبولپاره غلی شو هغې وربانديې نارې کولې خو دی چپ و ،په پنځو میاشتوکې لومړی ځل وو چې غوصه یې ورته راغله په ډېرې غوصې سره یې ورته وویل،داکوم حماقت دی چې ته یې کوې؟

بېرته یې ورغبرګه کړه هیله کوم،اکرامه !ګوره اول مې درته وویل چې غوصه به نه راباندې کوې، زه ستاله غوصې ډېره وېرېږم،ته خوغوږ شه چې څه درته وایم،خواکرام چې خپله غوصه یې نه شوه کنټرول کولای ورته وویل بس دی نورهېڅ نه غواړم ستاله خولې یې واورم همدومره بس دی اوکفایت کوي،له نن نه اخواستالپاره اکرام دتل لپاره مړ شو ،خوهغې ویل هیله کوم،اکرامه داته څه وایې څومره ژر د ژوند او مرګ فیصلې کوې داخو شکر دی چې ته دمرګ ملکه نه یې کنه تاخوبه د نیا ټول ساکښان لا ډېر پخوا وژلي وای او اوس به دنیا

کې هېڅ هم نه وای پاتې، فون بندنکړې قسم یې ورکړ،چې مبایل وربانديې قطع نکړي.

اکرام ورته وویل ښه نو ژروایه چې نوم دې څه دی،خودې بیاورته وویل چې نه اوس نه اوهیله کوم ته مې مجبوره کوه هم مه،ځکه چې زه یې پخپله درته وایم،انشاء الله ډېر ژر،په همدې خبره یې فون وربانديې بندکړ،قهر یې شېبه په شېبه زیاتېده، ځانته هم قهرجن شو ،چې زه ولې دومره خوشباوره یم،ماخوله مریم څخه هېڅ خبره پټه نکړه،نوبیاولې دې لماسره دومره لویه دوکه وکړه،فکر یې بدلون پیل کړ،په خپلوټولوباورونو بې باوره کېده،دزړه دګرمایش ستنې یې مخ په ښکته حرکت وکړ،نن یې په دفترکې هم کار خوندورنکړ،هرڅه یې په خپل ځای پرېښودل،اطاق ته ولاړ ګروپ (برق) یې مړ کړ،اوږود وغزېد ،هرډول اندېښنې یې مېلمنې شوې،له ځان سره یې جنګ پیل کړ،داسې لکه چې یې مریم په مخ کې ناسته وي، یوځل یې پرې چیغه وکړه، ولې مریم اخر ولې تاله ماسره داسې وکړل؟

دهغه په شونډو اوزړه د مریم نوم اوس سم لکه مهر ټاپه شوی وو ،یوځل یې سرته څنډ ورکړ نه نه ! هغه لماسره هېڅکله هم داسې نه کوي، ټوکې به یې راسره کړې وي، هغه مریم ده،هغه له ماسره ډېره مینه لري،زه ورته تر هرڅه ډېر ګران یم.

دوه ورځې یې زنګ ورته ونه واهه زړه یې نه صبرېده،دربیمه ورځ هغې زنګ ورته وواهه خوده ځواب ورنکړ،هغې بار بار هڅه وکړه خو ده ویل بس دی نوره دې نه غواړم.

اخر یې ډېر په تنګ کړ،فون یې ورباندې اوکې کړ، له هلوسره یې په کړس وخندل،خونن یې خنداد پنځومیاشتومخالفه اوبل شان وه،حیران یې کړ،ددې لپاره چې ځان اوس هم غوصه اوورنه خفه وښایي،غوسه شو ورته.

ـ غلې شه نوره خدای ته وګوره ماهېرکړه،ته مانوره هېره کړې یې.

مریم وویل: هیله کوم اکرامه ! ته ولې داسې کم حوصله یې،زه خوبه ځان له تانه قربان کړم،ته خوزما روح یې ،څنګه دې هېرکړم،دادی هرڅه درته وایم،هیله کوم یوځل خویې دویلو چانس راکړه.

اکرام چې همدایې غوښتل ورته وویل هرڅه چې وایې ووایه ځکه نور نه غواړم ستا دا فرېبکاره اوازواورم.

ـ وګوره اکرامه،زما نوم مریم نه بلکې (زینت) ده،اوهیله کوم ته له مانه په دې مه خفه کېږه،تاته معلومه ده چې اوس وخت ډېرخراب دی،اوداسې دزړه مینه کوونکي اشخاص ډېرکم او په سختۍ پیداکېږي،نو ځکه ما داسې وکړل.

اکرام ورته وویل خو زه به څنګه په تا باور وکړم،تاخوزما ټولې هیلې مړې کړې،زه دې مړ کړم، ستالپاره زما احساس ختم شو ،تاخو لماسره ډېره لویه دوکه وکړه ،زینت ورته وویل وګوره ګرانه ! دا دوکه نده،ته زماخوښ یې،زه له تاسره مینه کوم،دزړه مینه درسره کوم،ماله نوروخلکوسره هم خبرې کړي دي خو قسم کوم ،چې یوه ته مې هم دمینې اویاساعت تېرولوپه نیت زنګ ندی وهلی اونه مې هم دا چانس چاته ورکړی دی،ما دلته ډېرو راډیوګانوته په بېلابېلو پرګرانونوکې زنګونه وهلي او له چلونکوسره یې ما خبرې کړي ،خوهغه خبرې تنها په پروګرام کې د سندرې غوښتنې،اویاهم کوم فرمایش پورې محدود دی،که باور نه کوې کومې خبرې چې ما له راډیوګانو سره کړي دي ټولې راسره ثبت دي،که غواړې زه یې په تا داوربدلوکې کومه ستونزه نلرم،هر وخت چې وایې زه اماده یې چې تاته یې واوروم،خو داسې هېڅ نشته چې ستا زړه دې په ما غل شي.

اکرام هم ورته وویل سمه ده زه غواړم ستا ټولې خبرې واورم کومې چې تا په راډیوکې له هلکانو سره کړي دي اوڅه دې ویلي دي،نجلۍ ورسره ومنله،سمه ده وایه د چاپه لاس یې درته واستوم او ځای راته وښایه،اکرام ورته وویل سمه ده زه بیا درته وایم.

هلک له ځانسره کرل ربېل پیل کړل،ښه نو اوس څه وکړم،په دې جلۍ بیاهم باور وکړم؟

په همدې کې وو چې مبایل ته یې زنګ راغی،نه یې اوکې کاوه،زړه یې نه کېده چې خبرې ورسره وکړي،شمېره نابلده وه،بنده شوه،بیا یې یې زنګ وواهه ده هم اوکې کړ، د یوه نړیوال ټلوېزیوني چینل په سهارنۍ خپرونه کې چې په ژوندۍ بڼه نشرېده،اکرام ته دګډون بلنه ورکړ شوه، دخپرونې دپړاو سرلخوا موضوع روښانه شوه،چې سبا به پرې خبرې کوي،اکرام هم دورتللو ژمنه وکړه.

دشپې لخوا یې زینت ته ټېلیفون وکړ،خو دهغې شمېره بنده وه،مجبور شو چې پیغام ورته پرېږدي،په پیغام کې یې ورته ولیکل:

- سلام یو خوستا شمېره په دې ورځوکې ډېره بنده وي،خیر په هرحال،که غواړي چې ما ووینې نو سباسهار له اوونیموبجوتر اتو پورې (S)ټلوېزیون خپرونه وګوره،ددې په خاطر مې درته وویل چې بیابه رانه ګیله کوې چې یوځل خوبه دې خبره کړې وم، دادی ماخپل مسؤولیت اداکړ.

سباچې زینت له خوبه پاڅېدلې وه،خپل موبایل یې کتلی و،ګوري چې خاموش دی،ژر یې خلاص کړی و،داکرام پیغام یې ولوست،چې اوونیمې بجې په ټلوېزیون کې مېلمه دی.

اکرام خپرونې ته دتللو اماده ګي نیوله چې موبایل ته یې زنګ راغی، بې له کتلو یې اوکې کړ.

بلې !بلې !

سهار پخير ته مېلمه يې که ټو کې کوې ؟

نه ټو کې نه کوم رښتيا وايم اوس روان يم.

ښه سمه ده زه له همدا اوس نه (S) چينل نيسم.

ريموټ په خپله ولکه کې اخلم.

زينت ډېره خوشحاله برېښېده، ځکه هغې نن خپل معشوق دلومړي ځل لپاره دټي وي په شيشه ليده، دهغې زړه بې واره ټوپونه وهل، هغې کوټه کې ناسته وه، چې دې به پکې هروخت مطالعه کوله، خو په دې کوټه کې ټي وي هم شته.

کله چې اوونيمي بجې شوې،دخپروني کوربه دخپرونې دابرخه ،موضوع اومېلمه معرفي کړل،دزينت دواړه سترګې دټي وي پر سکرين نښتې وې چې اکرام پکې راښکاره شو ،دکوربه لخوا ورته ښه راغلاست وويل شو ، ده هم په خپل وارسره له کوربه او ليدونکيو سره سهار پخير وکړ،زياته يې کړه،خپل سلامونه تاسو ته ،دټلوېزيون ليدونکيو اوپه خاصه توګه هغو ليدونکيوته چې همدا اوس زموږ خپرونه ګوري وړاندې کوم.

په زينت نودې خبرې داسې اغېزه وکړه لکه يواځې او يواځې يې چې همدا ياده کړې وي،له ډېرې خوښۍ يې يوځل له ټلوېزيون نه غېږه را چاپېره کړه،اکرام يې په تلوېزيون کې دننه ځوځله ښکل کړ،کله

چې خپرونه خلاصه شوه، بېرون ته راووت،فون یې روښانه کړ،له روښانه کېدو سره دزینت زنګ راغی، سلام کلام نه وروسته یې ورته وویل ماشاء الله ګرانه ماویل که ته،یوائې په موبایل کې دومره زړور او با جرئته یې،ته خو په ټلوېزیون کې هم دبلبل پشان غږېدې.

اکرام ورته وویل بس کړه بس اوس مې د بېر صفتونه مه کوه، داراته ووایه چې زماله بدرنګې قوارې خوونه وېرېدې؟

نه غلی شه اکرامه! ولې به بدرنګه یې،انسان هېڅکله هم نشي بدرنګه کېدای اوبیازمادزړه دنیاخوډېره دلیدو وړ او ښکلې ده،پوی شوې؟اوبل داچې ته خو په بین المللي سطحه سلکټ(انتخاب)یې.

خوای !کله چې تانه دخپرونې کوربه پوښتنه وکړه چې مینه دې کړې؟

تاورته وویل هو.

هغه ویل چاسره دې مینه کړې؟

تانو ولې زه ونه ښودلم؟

اکرام ورته وویل غلې شه لېونۍ هلته څوک داسې نه وایي.

دزینت خودخپل معشوق دلیدو نسبي ارمان پوره شو،مګر داکرام زړه خو هماغه شان دزینت دلیدو لپاره تږی وو،چې کله به داګل په سترګوووینې،ددې تلوسې ترخنګ په هغې د بې باورۍ فضا هم یوڅه ځواکمنه وه.

بله ورځ زينت د ښوونځي په کتابخانه کې له خپلې يوې ټولګي والې سره د کتابونو په ليدو بوخته وه، چې ټولګي والې يې وويل:

اوهووو !! زينت څومره په زړه پورې کتاب مې پيدا کړ،ډېرې ښې کيسې دې پکې،ای ته پوهېږې د کيسو عنوانونه يې ډېر جالب دي.

زينت چې تر دې دمه بلې الماری کې د کتابونو په کتلو بوخته وه،له هغې يې پوښتنه وکړه،څنګه کتاب دی نوم يې څه دی او ليکوال يې څوک دی؟

هغې ورته وويل ليکوال يې اکرام دی او... دلته زينت دهغې خبره ونيوله، څه اکرام !!!؟؟

ملګرې يې په هيجاني ډول وويل هو ولې؟

همداسې ته راکړه چې زه يې هم ګورم.

هغې کتاب ورکړ مخ اوښت يې وکوت دکتاب پرشا داکرام يوعکس او ژوند ليک کښل شوی وو،زينت هېڅ باور نشو کولای ،خپلې ټولګي والې ته يې وويل داکتاب خو نن زه له ځانسره وړم، همداسې يې وکړل،کتاب يې ځانسره کورته يوړ،يوڅه يې لوستی ووچې اکرام ته يې دشپې لخوا زنګ وواهه،هغه چې اوکې کړ.

- ښه ښه نو ستا کتاب هم چاپ شوی دی،اوتا ماته هېڅ هم تر اوسه ندي ويلي؟

تالمانه دومره لویه خبره پټه کړېوه، اوس باید جریمه ورکړې.

ـ ښه سمه ده جریمه درکوم خو،،،،،، حیران و چې په جریمه کې څه ورکړي، ځکه اکرام لپاره اوس اعتماد کول ډېر سخت وو، حیران وو چې څنګه شي ته غاړه کېږدي چې له زنیت څخه دده ګټه پکې ډېره وي
.

بلاخره یې پرېکړه وکړه او په ټیلیفون کې یې ترڅلوېښت دقیقو خبرو وروسته ورته وویل چې داځل جلال اباد ته درشم غواړم تاهم وګورم.

نجلۍ ټکنۍ شوه څنګه به درسره وګورم،تاته خو دپښتنو رسمونه معلوم دي چې څومره سخت دي، زه هېڅکله یواځې له کوره نه یم وتلې،دولس کاله ښوونځی مې په داسې حال کې ویلی چې پلار مې راته ډرېور نیولی وو،سهار به یې له کوره په موټر کې کېنولو ،دمکتب دروازه کې به یې ښکته کړو اوغرمه به یې له مکتب څخه راپورته اوپه کور کې ښکته کړو،همداسې نوروځایونوته هم کله تنها نه یم تللې حتماً مې خور یا ورېندارګانې راسره وي،نو اوس ته وایه چې زه څنګه له تاسره وګورم؟داسې نه چې زه نه غواړم تاووینم، بلکې کولی نشم،هره شپه مې ستا لیدوته زړه کېږي،خوښه وکړم چې وخت،حالات دې رانه لرې ساتې.

اکرام ورته وویل ،هغه زمانه بلکې ستا مشکل دی،زه یوائې دومره پوهېږم چې داخل باید له تاسره وګورم، هرڅنګه چې وي. دجلی ژبه غوډله شوه.

هغه نو څڅڅ څنګه به شي؟

اکرامه ! ته خوماته داسې سخت سخت شرطونه وړاندې کوې چې دپوره کولو توان يې زه په دې کمزوري زړه کې نه وینم.

اکرام ورته وویل زه نه پوهېږم بس خلاصه مې کړه درته پوهه شوې؟

دهغې اواز بند شو ،ده وربانده څو نارې وکړې.

زینت !هلو اورې زینت !؟خوله هغې خوا ځواب نه راته پوه شو چې خبرې ترې هېرې شوې.

ښه نو اوس دخدای پامان زه هم کار لرم بیابه خبرې وکړو.

شل پنځه ویشت دقیقې وروسته زینت بیا زنګ وواهه،په دې خاطر چې اکرام له خپلې کړې خبرې وګرځوي.

ـ ګوره اکرامه !هیله کوم ته داسې مه وایه زه به له ډېرو تشویشونو مړه شم، ته ولې له ماڅخه دهغه مضمون،ازموینه اخلې چې مايې لا پاڼه هم نده ببرته کړې؟

اکرام ورغبرګه کړه، ګرانې ژوند ټول امتحان دی، اویوائې دازموینې لپاره باید درس ونه وایو.

زينت ويل خو ،اکرام يې خبره قطع کړه.

ـ خومو نشته، که نورې خبرې لرې مهرباني وکړه اوکه نه وي نو زما د درتلو انتظار کوه، انشاء الله په راتلونکې اوونۍ کې درځم.

اوففف اکرامه ! ولې مې زړه چوې؟

دفون د قطع کولو په وخت کې اکرام ته وریاد شول چې نن خو مې قرض هم ترې وانه خیست.

له ډېره وخت راهیسې دادهغې دنده وه چې دخدای پامانۍ په وخت کې به هره ورځ اکرام ته ۳ ځلي I love you وایې.

ژر يې پرې اواز وکړ:زما قرض خوراکړه.

ـ نشته، نن يې هېڅ نه درکوم ته ماته څه ډول خبرې کوې.

ـ وګوره هغه خبرې نودې پورې څه اړه لري،ووايه ژر کوه که يې ونه وايې نوبيا کار خوند نه راکوي او ټوله ورځ درته مزاحمت کوم.

زینت وویل نن مې زړه ډېر خفه دی ، نه شم ويلې.

خو اکرام جدي و ،بس چې وه يې نه وايې زه هم موبايل نه بندوم او خبرې هم نه درسره کوم.

ـ یو خو ته څومره شله يې اکرامه !

ـ ښه هه I love you,I love you,I love you امور شوې؟

ـ اوهو نو دومره چالاکه؟

ـ بس هو !

فون یې بندکړ،اکرام له ځانسره وخندل، دهغې دې نازونو به دېر خوندورکاوه.

دا اوونۍ هم تېره شوه، د اکرام دتللو وخت را ورسېد ،خوله هماغې ورځې یې زینت سره خبرې ډېرې نه کېدې،شاید دلیل یې هم همدا وو چې اکرام ورته دلیدوشرط ایښی وو، نو ځکه به یې ډېرکله خبروته زړه نه ښه کاوه،که ده به ورته فون وکړ ډېرې بهانې به یې کولې، کله به یې مېلمانه یادول اوکه بله یې ویل ناروغه یم ،هغه هم دمسج له لیارې.

ماسپښین اکرام دکور په لور وخوځېد ،دهغوی کورته له کابل څخه زیات اوکم ۱۵۰کیلومتره لاره وه،دشپې ناوخته کورته ورسېد ،سباورځ یې له کورنۍ او ځینو دوستانوسره تېره کړه،په دې ورځ یې هېڅ زنګ ورته ونه واهه دشپې یې غوښتل خبرې ورسره وکړ خو مېلمانه راغلل ،تر ناوخته اکرام له هغوی سره ناست و،له زینت سره یې خبرې ونه شوې.

شپه تېره شوه سهار یې ورته فون وکړ شمېره یې بنده وه،څوځله یې ډایل کړه خو هماغه یو ځواب یې ترلاسه کاوه.

ـ کومه شمېره چې تاسو غواړئ اړیکه ورسره ټینګه کړئ،له ساحې څخه وتلې او یا ګل دی.

ډېر په قهر شو.

ـ ښه نوته اوس دې جلۍ ته وګوره چې ماسره داسې دوکې کوې،زما خو له اول نه په دې زړه غل و ، خیر زه هم ورته نه یم معلوم،تراوسه دې زما مینه لېدلې وه ،قهریې ندی لیدلی،زه به هم ورسره پوه شم،یوځل زه له دې سره خبرې وکړم،دا اوس دومره لویه ښځه شوه چې موبایل بندوي.

له ډېرې غوسې ورته کور خوند نه ورکاوه،داورځ یې هم په کور کې تېره شوه، بېرون ته هم ونه ووت، په سبایې بېرته دوظیفې په لور وخوځېد.

کابل ته چې ورسېد ، مسج ورته راغی،چې خلاص یې کړ،لیکلي وو:

اکرام جانه ! زه پوهېږم چې ته به ماته ډېر زیات غوسه یې اوته په حقه یې،ځکه داد دوه زړونو خبره وه، او زړونه په اعتماد سره لاسته راتلای شي،خوقسم کوم چې زما حالات ماته ددې اجازه نه راکوي، زه یوه لحظه هم یواځې له کوره بیرون نه شم وتلای، ګرانه !تاته زما پلار او ورونه معلوم ندي،زما دې ستاپه مینه قسم وي په هماغه شېبه مې وژني.

ته پوهېږي !ستالپاره ما دادرې شپې خوب ندی، کړی،ستا پرکتاب ستا لګېدلی انځور مې په خپلو اوښکو څوڅو ځله ووینځه،هغه هم رانه خفه وو د تېرپشان يې راسره خبرې نه کولې، خوته وو ايه جانه چې ماځه کړي وای؟

داکرام غوصه نوره هم زياته شوه، هېڅ ځواب يې ورنکړ.

له ځانسره يې وويل دا اوس غواړي چې په دې ماوغولوي زه ورته ماشوم ښکارم،خبره نده چې اکرام ددې پشان نجونې ترسيند پورې تېرې بيايي هلته اوبه هم ورته ښيي خو بېرته يې په وچو شونډو راولي،خير زه به ستا خوښ شم.

بل مسج يې هم ورته را واستوه، هيله کوم اکرام !ماته يوزنګ ووهه ،زه جرئت نه شم کولای، غواړم خبرې درسره وکړم.

بيايې هم ځواب ورنکړ،په غوصه کې وو ويل يې هسې نه داسې څه يې له خولې ووځي چې په اينده ژوند يې بده اغېزه وکړي.

اخريې چې تنګ کړ،ده هم په پيغام کې ورته وليکل.

_زه مصروف يم.

خوهغه نه قراره کېده، همداسې مسجونه يې استول،هيله کوم هيله کوم.

اوف اکرامه ! ته ولې نه پوهېږې زما موبایل کې کارت نشته، کنه ستاپشان کنجوسه نه یم، اوس ماشومان هم نشته چې دوکان ته یې ولېږم او کارت راته راوړي، زنګ راته ووهه، دقیقې دې شمار کړه، چې هرڅو شوې، پیسې یې واخله او یابه دې کله په کارت په دې دمخ وولم.

سبایي په دفتر کې جلسه وه، اکرام ګډون والوته خبرې کولې، ټولوته یې وویل هیله کوم، موبایلونه مو دجلسې تر پایه خاموش کړئ، چې دخبروپه منځ کې ټولوته مزاحمت کوي، په همدې وخت کې داکرام جېب کې دموبایل اواز پورته شو، ډېره بده اغېزه یې ورباندې وکړه، هېڅ یې ونه کاته چې دچاشمېره، همداسې یې په ډېره غوسه سره تنې زور ونیوله ترڅو مبایل بند شو.

بخښنه یې وغوښته اوپه خبرویې پیل وکړ، کله چې جلسه خلاصه شوه، فون یې روښانه کړ، ډېر زنګونه ورته راغلي وو چې تر نیمایي زیات یې دزینت ول، مسجونه یې هم ډېر استولي وو.

اکرام ورته زنګ وواهه، له اوکې کولوسره زینت ورته وویل:

قاضي صیب خدای مې دې ستاله فیصلو وساتي، داته څه کوې، زما خودې نور زړه وچوه، همداسې څوک کوي؟

اکرام ورغبرګه کړه ،نه !داسې څوک کوي لکه تاچې وکړل.

ـ ای اکرامه ! هیله کوم،داسې مه وایه ته اوس هم راته غوصه یې؟ ګوره تاته خو ما اول کې ویلي چې زه ستاله غوسې ډېره وېرېږم،خیر دی، دغوسې مود کې خبرې مه راسره کوه،کنه ته به راته خبرې کوې اوزه به له وېرې مړه یم.

نه زینت تا زه ډېر زیات خفه کړی یم،زه به هېڅکله تاونه بخښم،ته پوهېږې،زما ډېرې هیلې دې تر خاورولاندې کړې او په تا زه تر اوسه هم پوره باور نه شم کولای.

ای لېونیه ! بس کړه کنه !ته ولې نه پوهېږې؟

ایا ستا دا اخر ځل راتګ شو،کورته اونوبیاهېڅکله هم نه راځې؟

دزینت په دې خبره کې ورته ډېرې هیلې وځلېدې، ځان یې غلی کړ، موبایل یې ښه غوږ ته نږدې کړ،ته صبر چې نور څه وایي.

ته ساده کېږه مه، خدای پاک مهربان دی، هرڅه به سم شي، زه خوستاپه مینه مړه یم،ددنیا هېڅ قدرت هم زما مخه نشي نیولای، هغه دې نه د ي اورېدلي چې عاشق ړوند وي؟

خو ګوره ته ډېر تلوار مه کوه، په دې کې به مو خیر وي، نن د زینت خبرې دتېروشپوهرې ورځې نه مخالفې وې،سم لکه نن یې چې همدا درس ویلی وي، داسې خوږې خبرې یې ورته کولې چې دی یې له ځانسره واخست.

خوناڅاپه یې فکر بدل شو، هلکه اکرامه داجلۍ خوبه هسې ستا دخوشحاله کولو او غولولو لپاره داسې خبرې نه کوي؟

زه خو وایم چې دې به له ځانسره فکر کړی وي چې راشه چل ورباندې وکړه خدای خبر دی چې دی به بیا کله کورته راځي تمه ورکړه، چې راشي بیابه کوم چل ورسره وکړې.

ـ نه نه زه یې نه منم ته اوس غواړې هسې ما خوشحاله کړې، هغه دې ندي اوربدلې؟

لمونځ چې قضاشي بیا اداشي

نه اداکیږي قضاشوي دیدنونه

ـ وګوره اکرامه ته ولې داسې وایې، هېڅکله په ژوند کې ناهیلی کیږه مه چې ګناه لري، زما په دې ژوند کې نور څوک دي، ته خو زما لومړۍ او وروستۍ مینه یې نوزه څنګه له تاسره داسې کولای شم، او ګوره بیا داسې ونه وایې ښه!

چې درنه خفه کیږم، زه دهغو نجونو له جملې څخه نه یم چې ټولې له چل او چل بازۍ نه ډکې وي، هلکانو ته دوکې ورکوي ایا تاته زه په دومره وخت کې معلومه نشوم؟

کله کله خو راته وایې چې زه انسان په پنځو دقیقو کې پېژنم.

دوه درې اوونۍ همداسې تېرې شوې، اکرام ته بیاځه کار ددفتر لخوا پیدا شو او باید جلا ل اباد ته تللی وای دوه ورځو کې باید خپل کار خلاص کړي اوبېرته مرکز ته راشي.

په دفتر کې یې څه بهانې وکړې او یوه ورځ یې نور هم ورباندې زیاته ومنله، همداچې دفتر نه ووت، له خپلې کورنۍ ځخه یې هم مخکې زینت ته زنګ وواهه.

ـ جلۍ ! زه جلال اباد ته در روان یم، ګوره که داځلي دې راته بهانه وکړه، په هماغه شېبه دې نمبر ډېلېټ کوم، جلۍ هکه پکه شوه، چې داځه اوري.

ښه سمه ده جان ! ځان به درنه ځار کړم خوتادې الله راولي، داکرام په زړه دخوښۍ ساړه ننوتل، هېڅ پوی نه شوچې جلا ل اباد ته ځنګه ورسېده.

هلته له رسېدو سره یې بیا زنګ ورته وواهه، خوورته یې وویل زه دلته کار لرم او ل باید کارونه خلاص کړم، زه اوته به دریمه ورځ ګورو، ته دې پلان جوړ کړه.

زینت ورته وویل ښه نو کوم ځای کې څه وخت او ځنګه ګورو ؟

ده ورته وویل وخت او ځای ته وټاکه، هرځای چې تاته اسانه ښکاري، په شوخۍ یې ورته وویل زه خوستاسو کورته هم درتللی شم.

غلی شه اکرامه !زه دې لکه چې ژوندی، نه یمه خوښه چې دلته راځې.

بیا یې ورسره شوخي وکړه:

- دزړه سره اوربدلي مې دي چې د خپلې معشوقې د وروڼو او پلار له لاسه وهل خوړل ډېر خوند کوي،نو پرېږده چې دا خوند خو د اول ځل لپاره وڅکم.

دواړو وخندل،زینت وویل وګوره شوخک ته.

ښه وو ایه چې چېرې زما دابدرنګه قواره ګوري؟

خو مادرته وویل چې هرځای تاته اسانه وي.

نه ته یې وو ایه.

ښه سمه ده بیا به زما دملګري په دفتر کې سره وګورو.

څه؟ ستاد ملګري په دفتر کې !هغه به څه وايي؟

ولې څه به وايي ته بېغمه شه، هېڅ به نه وايي زه وربانديې پوره باور لرم.

که هغه درنه زما په اړه پوښتنه وکړي چې داڅوک ده نو ته به ورته څه وايي؟

ته غم مکوه هغه له مانه دومره پوښتنې نه کوي، اوکه ویې هم کړي نو بیا ماته دخبرو هنر یاد دی، ورته وایم چې دا مې همکاره ده اولته

دخپلودوستانو کره راغلې ده ماورڅخه هیله وکړه چې یوځل راسره وګوري.

سمه ده څنګه چې ته وایې خو ماته دعاکوه چې په بهانه جوړولوکې دلومړي ځل لپاره بریالۍ شم، اوله کوره هم دداسې یو چا دلیدولپاره ورشم، چې یواځې دزړه رشته مې ورسره شته،او دلسګونوکلیومتره لرې واټن څخه یواځې ما لیدلی دی.

په دې ورځ اکرام ځینې کارونه وکړل،خپل کورته ولاړ لس بجې وې چې له دفتر نه یې ورته رنګ ووهه.

هلکه اکرامه ته دیوه رسمي سفر لپاره ددفترلخوا سلکټ(انتخاب) شوی یې اوباید ترکیې ته ولاړ شې سهار چې څومره وخته کېږي ځان راورسوه،ترڅودلته دپاسپورټ او ویزې کارونه خلاص کړې چې یواځې درې ورځې لرې.

له ځانسره په غوصه شو ،خدای دې ببخ ددفتر هم وباسي او دترکیې هم.

په تندر یې وهم خو کوم بل څوک به یې انتخاب کړی وای کنه، ایا په دې دفتر کې یواځې همدا زه یم چې ښکته مې هم ځغلوي او بره هم؟

دزینت دلیدو لپاره یې غوښتل دفتر ته زنګ ووهي او ورته ووایي چې زه نه ځمه کوم بل ځوک وتاکئ بیا یې ویل خو په بل چا به دومره اعتماد نلري کنه.

حیران پاتې وو،چې داڅه وشول، جلال اباد ته ناڅاپي راتګ،دلته کارونه په بېړه کول،له زینت سره دملاقات ژمنه،ترکیې ته تلل،اکرامه !داخوب دی که حقیقت؟

په کور کې یې هېڅ ونه ویل سهار چې لمانځه ته پورته شو،کورنۍ ته یې وویل چې دی باید بېرته ولاړ شي،دشپې یې ورته فون کړی وو،او امکان لري چې دوه ورځې ورسته ترکیې ته سفر ولري.

هغوی هم ټول حیران شول،داته څه وایې !؟

خو قناعت یې ورکړ،سړک ته ور ښکته شو، ددوی منطقه داسې ځای دی چې دکابل جلال اباد عمومي سړک یې په منځ کې تېرشوی دی اوبل دا چې ددوی کور له سړک څخه نژدې درې سوه متره فاصله کې و.

اکرام چې سړک ته راووت نو دریم موټر ورته ودرېده، دکرایې خبره یې ورسره وکړه او وروخوت.

هغه عادت درلود ،چې هر سهار له لمانځه ورسته به ویده کېده، که څه هم ښه عادت یې نه وو، خو بیا هم اوس همداسې اموخته شوی وو، نو دموټر د څلور پنځه کیلو متره مزل وروسته خوب وړی و.

همدا چې خوب وړی وو ، نو په خوب کې له زینت سره یوې رنګینې او سرسبزه نړۍ ته دسیل او چکر په نیت ورننوت،کوم ډول انځور یې چې دهغې لپاره په ذهن کې جوړ کړی وو نو هماغه انجلۍ یې له لاسه نیولې او په شریکه یې یوه ښکلې سندره د نریو روانو اوبو په منځ کې زمزمه کوله،شاو خوا شنې لوړې او پاڼورې ونې ولاړې وي،له هرې خوا معطره اوخوشګواره هوا راتلله،ده به په زنیت او زینت به په ده اوبه شیندلې،هغه هم حیران وو چې داځای دلته له کومه شو،له ځانسره یې ویل چې داخو افغانستان ندی، نوبیا دابه کوم هېواد وي او دلته زینت له کومه شوه؟

ځان یې ډېرې نېکبخته احساسوه،له هغې سره یې په دې نوې نړۍ کې دمینې او خلوت کیسې کولې،کله چې به یې ډېره شوخي ورسره وکړه زینت به لاس ترې خوشې کړ،منډه به یې کړه بېرته به یې په ناز او کرشمو د اکرام په طرف نازک قدمونه واخستل رابه غلله مخې ته به یې کېناستله او ورته به یې ویل؟

-ای ته ولې ما هره ورځ دلته نه راولې؟

زما خو په کور کې زړه ډېر تنګ شوی دی،هله ژرکوه ژمنه راسره وکړه چې نوره به مې هر وخت راولې،دلاس پړک هم وکړه.

اکرام دمینې په سمندر کې دومره عُمق ته ښکته شوی وو چې ورځخه راوتل یې ډېر اسان نه ول،دزینت ښکلي او حسین رُخسار داسې په

خپلو جلووکې له ځانسره جذب کړی وو چې خبرې،یې ورنه هېرې کړې وې،زینت ورته خبرې کولې خوده یې یوائې مخ او سترګوته کتل.

اخر یې سر ورته په زنګون کېښود.

ښه نو اوس څومره راته ګورې بس دی کنه خبرې راسره وکړه.

خواکرام بیاهم دهغې خبرې نه اورېدې،دومره مصروف ولکه څوک چې دېر یو جالب او دلیدو وړ فلم دټلوېزیون په پرده ګوري او دلوبغاړو حرکات څاري همداسې یې په مخ کې ورک وو ،زینت ته الله پاک یوبل ډول جوړښت ورکړی و.

ډېروخت وروسته یې لاس اوچت کړ او داکرام په مخ یې کېښود ،په مینه ناک انداز یې ورته وویل:

اکرامه !

ته ولې لماسره خبرې نه کوې؟

هغه بیاهم هماغه حالت کې و ،چې زینت ورته جړک ورکړ.

اکرااااامه !

اکرام لکه وبرېدلی چې وي ژر یې په مخ لاس راکاږه، او دهغې په وېښتانو یې لاس کش کړ،ګرانې خبرې درسره کوم،ته خو لږ صبروکړه چې زه خودرته په کتلو موړ شم،بیابه ویل هم وکړم خو ته ولې داسې

یو ناڅاپه په ماباندې غږ کوې ودې وبرولم،له دې سره زینت دمستې اسپې پشان شنها وکړه او له خندا یې ټول ځان رپېده اکرام یې په سینه کې په سوک وواهه،ورته ویې ویل:

نو زه څه خبره وم چې ته دومره ډارن یې ،له دې سره دواړو بیا ښه زیآت وخندل اکرام بیا دهغې سترګوته کتل ورته ویې ویل: زینت ! ته په واقعیت سره ډېره ښکلې یې.

زینت له خوږې موسکا سره پوزه مونجه کړه په غرور یې وویل:

کاش چې زه همدومره ښکلې خو وای.

اکرام ورته وویل:

ـ لېونۍ ته څه خبره یې زه خو وایم چې هسې خلک وایي چې په نړۍ کې تر یوسف (ع) نورڅوک ډېر ښایسته نه شته.

خوزه بیا وایم چې په نړۍ کې به ترتا بل څوک ښکلی نه وي،ته دنړۍ دټولو ښکلیو سرداره یې.

ـ غلی شه اکرامه،اوس ریشخند مه راباندې کوه.

دهغې له دې خبرې سره یې لاسونه ترې چاپېرکړل،دومره ټینګه یې ونیوله چې رپ یې هم نشو ورنه خوړلی،په سترګو یې ورته لاس کېښود او په شونډو یې خوله ورښکته کړه،زینت ،ورېږدېده ،دهغه تر ورغوي لاندې یې سترګې سره وزبېښلې ، خو داکرام ممانعت یې

ونکړ، همدا چې شونډې یې دهغې له نازکو شونډو سره ولګېدې یو وېروونکې درز یې دمینې په نړۍ قیامت برپاکړ.

رنګینه دنیا،ښکلې نظارې،په ښکلیواو نازکو لباسونوکې تنکۍ زینت داهرڅه یې ورڅخه واخستل.

نور نو اکرام پوی شوی نه دی، چې څه وشول اوپه کوم ځای کې دی.

له دې وروسته نو یوې بلې نړۍ ته ور داخل شو، چې هلته په رښتیا یو قیامت وو،دمخلوقاتو هېڅ اندازه نه کېده، جنت اودوزخ دواړه ورته ښکاره کېدل،رښتیا هم ټول خلک له ډېره هیبته تر ستوني په خولوکې ډوب ول،دیوه هم په ځان کې لباسونه نه ول،خو یوه هم دبل شرمګاه ته نه کتل،په دې نړۍ کې،داسې ځورونکي حالت سره اکرام مخ شو،چې څوځوځله یې مړ اوبېرته ژوندی کړ.

خوکله هم اکرام سره دحساب کتاب کولونوبت ورنغی،دی لکه دنورو لایتناهي مخلوقاتوپه څېر له هیبته په زړه چاودون کې ولاړ وو،چې اوس به یې نوبت راځي ، اوس به راځي خو هغه وخت هېڅ رانغی،په دومره مخلوقاتوکې اکرام ډېر ناهیلی وواوباید همداسې وای،ځکه چې هلته ځان په ځان سودا ده،وروړ دوروړ له پېژنګلوی څخه انکار کوي او پلار دځوی،څوځوځله یې د تېښتې هڅه وکړه،منډې به یې واخستې ،خوکه هرڅومره مزل به یې وکړ،بیابه هم دحشرله میدان څخه نه شو وتلی،منډو ،تړړو او هلو ځلویې هېڅ ځای نه نیوه.

یو وخت داهرڅه په اتومات ډول بدل شول،فکر کېږي چې اکرام به سترګې غړولي وي،خولاهم مطمئین نه وو ،بیاورته تولـه ننداره خوب ښکاره شوه،څوځله یې هڅه وکړه چې سترګې پرانیزي خو ناکام به شو ،خوبیایې هم خپل کوښښ جاري ساته،داځل یې سترګې تر څو ثانیوپورې غړولې ونیولې،خوبیایوبل حالت ته ورغی.

یو وخت اکرام له خپلو څوملګروسره دجمعې په ورځ دچکر په نیت له دفتر څخه ووت،ملګري یې له ننګرهار څخه راغلي ژورنالېستان ول،دوی غوښتل ښه ډېرسیلونه وکړي نو ځکه پلي ګرځېدل،یووخت په ډېره ګڼه ګوڼه کې اکرام دیوه کوڅه ډب سپي ښکار شو ،دملګرو له جملې یې یوه منډه کړه ترڅو هغه بدبخته سپي ته هم زیان ور واړوي،خو بریالی نه شو او سپي پښې سپکې کړې.

اکرام اوس هم هماغه حالت سره مخ شوی وو ،خوکله چې سپی ورپسې منډه کړه،اکرام یواوچت خېز وواهه،له بېهوښۍ راووت،ګوري چې دی په چپرکټ کې پروت اوله ده کشر ورور یې ساحل ورته ترڅنګ ولاړ دی،په یوه نااشنا ځای کې له نویوحالاتوسره تم دی.

داکرام له سترګوغړولوسره ساحل له ډېرې خوشحالۍ په داسې حال کې په مور اواز وکړ چې ژړا او خندا یې له ستوني مکس راووتل.

مورجانې !مورجانې ! اکرام په هوښ راغی.

اکرام په فکر کې شو ،څه !؟

په هوښ راغی؟

څوک په هوښ راغی؟

زه خو له زینت سره وم.

ای ! زینت څه شوه؟

ببرته په فکر کې شو ، داځنګه کېدای شي د هغې ښکلې اورنګینې نړۍ ځخه وتل،دقیامت ورځ لیدل،په هوښ راتلل،عجیبه ده داهرڅه لاڅه معنی لري؟

اکرام په همدې فکرونوکې وو سریې یوې او بلې خواته ګرځاوه چې مور یې ځان ورباندې ور وغورځاوه،شکر هزاربار شکر،خدایه تانه ډېره مننه،چې ځوی دې راته ببرته را ژوندی کړ،زماخوهېڅ تمه ورته نه وه،چې بیابه ورته ووایم ځویه !ای پاکه ربه ستاډېرشکر اداکوم.

مور یې ډېربدحال کاوه،خو پلار یې چې خپله هم سلګیو نیولی وو او هډکیو وار نه ورکاوه، هغه یې ونیوله اوداکرام ترڅنګ یې کېنوله،ورته یې وویل:

دا نور ناروغان په عذاب کېږي،ډېره په اوچت اواز غږېدا ورته ښه نده،بس دخدای پاک شکریه اداکړه چې زموږ ځوی یې ببرته زموږپه

شلېدلې ځولۍ کې راته واچوه، په دې وخت کې يې پلار ډېر سخت وژړل له اطاقه بهر ووت، ترڅو يې يو ځل بيا مېرمنه چيغې پيل نکړي.

کله چې داکرام مور يوڅه غلې شوه اوساحل له دې ځايه بېرون ووېسته، پلار يې ورغاړې وت، او ښه ډېر يې ورته وژل، دومره يې وژړل چې بې هوښه شو، خواکرام داهرڅه يو خيال ليده، هرڅه ورته بېخي بدل بدل ښکارېدل، نه ژړا ورتلله، نه خندا، خودکورنۍ غړي اودوستان يې ليدل چې چاژړل او چاخندل.

اکرام خبرې نه شوی کولای، کله په هوښ اوکله به بې هوښه شو، څوساعته وروسته يې مورته اواز وکړ.

ـ مورې! ومورې!

ژرساحل ورته راغی.

ـ څه وايې؟

ـ په ماڅه شوي، داکوم ځای دی؟

ساحل وويل، هسې لږ ژوبل شوی يې، انشاء الله اوس ښه يې.

اخواد ېخوايي وکتل نور ناروغان هم په چپرکټونو پراته وو، پوی شو چې دننګرهارعامې روغتيا روغتون دی، ځای يې ځکه وپېژانده، چې څوځله د مخه هم دلته ياله نورو ناروغانو سره اوياهم

په خپله چې ناروغ شوی ونو راغلی و ،کله چې یې د اپنډېکس اپرېشن کړی وهم چې په هوښ راغی همدې واټ کې و.

دهغه دتره یو کوچنی ځوی، چې موټر وهلی وو دلته ورسره څو ورځې پایواز و، اکرام ځکه له دې ماحول سره ډېر بلد اوخلک ورته اشنا اشنا په نظر ورغلل.

ساحل ته یې وویل:

ـ زه کاملاً په خبره پوهېږم او ښه یم ته ووایه چې څه شوي؟

هغه ورته وویل،ډېرې خبرې درته ښې نه دي،ډاکټران غوسه کېږي وايي چې خبرې مه ورسره کوئ چې ستونزه ورته پیداکېږي،داچې ته تازه له انستېزۍ (بې هوښۍ)نه راوتی یې نو په رښتیاهم باید ډېرې خبرې ونکړې.

اکرام بیاهم نه منله،یواځې خپله خبره یې تکراروله چې،ووایه څه شوي،کنه چیغې به ووهم.

اخریې ساحل مجبورکړ چې هرڅه ورته ووايي.

ورته یې وویل:

ددوشنبې په ورځ کله چې ته کابل ته تللې،ستاسوموټر په سروبي ولسوالۍ کې ټکر وکړ،ته او دوه نور نفریې د سروبي ولسوالۍ په

روغتون کې له لومړنیو مرستو وروسته دلته راوړي وئ،چې بیا موږته له روغتون څخه خبر راکړ شو.

ـ اوه زما خدایه داڅه اورم.

ـ ښه نو ته چې وایې موږ ددوشنبې په ورځ ټکر وکړ،خیر بیانن دڅه شي ورځ ده؟

ـ نن دجمعې ورځ ده.

ـ څه دجمعې؟

ـ هو.

ـ یعنې زما نن پنځمه ورځ ده دلته؟

ـ هو.

ـ ښه زما مبایل چېرې دی؟

ـ ساحل وویل،ستاد جېب بټوه او کارتونه موږته دلته راکړل شول،خو مبایل،ستابیک اونور څه نه ول،بس غم یې مه کوه،مبایل دې اور واخلي،شکر چې ته ښه شوې.

ـ ښه نو اوس ته باید ارام وکړې،یوه خبره به هم نه کوې،ځکه بیا ډاکټران موږته غوسه کوي، ستاسرغټه ضربه خوړلې،که ته ډېرې خبرې وکړې،کېدای شي چې زیان درته ورسوي،نوهڅه وکړه چې

یوائځې ارام وکړې،که څه دې غوښتل ماته په اشارې سره وایه،زه پوهېږم هرڅه درته اماده کوم،پوی شوې؟

اکرام له ځانسره وویل:

ډاکټران خو وایي ارام وکړه،خوزما ټول ارام او سکون خودزینت په خبروکې ده ،هغه به څنګه وي،څه به وربانديې داپنځه ورځې تېرشوي وي،داڅه شوي زه خوحیران یم،ایا داهرڅه به رښتیاوي؟

داخبره یې له ځانسره پټه وکړه،ترڅویې ساحل وانه وري. ډاکټر راغی،په سیرم کې یې ورته یو امپول ګډاو چالان یې کړ،څودقیقې وروسته یې خوب وروست،همداسې ویده شو،خوب کې یې زینت ډېره خفه او مړاوې ولیده، له اکرام څخه یې ډېرې ګیلې کولې،حتی تر دې چې نه یې غوښتل خبرې ورسره وکړي،هغې ورته ویل:

تازه هېره کړې یم،ستاټولې وعدې په دروغووې،تا لماسره هېڅ وخت مینه نده کړې،هسې به دې زه غولولم.

اکرام چې څومره سوګندونه ورته وکړل،هېڅ یې راضي نه شوه کړای،په ژړا ژړا ورنه روانه شوه، که یې هرڅه ورپسې چیغې وکړې،مګر ځای یې ونه نیوه،په خوب کې یې ورپسې منډه کړه،چې په دې وخت کې راوېښ شو،سریې ډېر شدید درد نیولی وو،ماغزه یې همداسې پړکېدل،اوف اوف یې پیل کړل.

پلاریې ډاکټر راوغوښت،هغه سیرم بند کړ،په کنول کې یې درد یوه پیچکاري تېره کړه، څوشېبې وروسته یې درد ارام شو.

درد یې چې ارام شو،ساحل ته یې وویل،هلکه ماته یو مبایل او سیمکارت واخله،خوهغه یې خبره رد کړه ویې ویل،نه هېڅکله هم نه ته دخبرو کولو اجازه نلري،ایا څوشېبې غلی نه شې پاتې کېدای؟ته وګوره دانور هم ناروغان دې کنه یواځې ته داسې یې.

یاره دوی خویوهم داسې نه کوي، څه چې ډاکټران ورته وایي دوی هماغه شان کوي.

اکرام په غوسه شو ،غلی شه!ماچې څه وویل هماغسې وکړه اوبس،زه غواړم خپلو همکارانوسره خبرې وکړم.

ساحل وویل: ته ولې نه پوهېږې؟

همکاران دې هم تېره ورځ ټول راغلي ول،هغوی خبر شوي دي،کله چې ستا فون دوه ورځې بندو، هغوی زما موبایل ته زنګ وواهه،ماورته ټول جریان وویه،ډېر خفه ول،بیا راغلل ته یې ولیدې،بېرته ولاړل.

خواکرام بیاهم دمبایل غوښتنه کوله،داځل نو هغه هم جدي شو.

ته ولې په خبره نه پوهېږي وایم تاته خبرې کول ښه نه دي،سر دې ډېر شدید ټپي دی آن مغزوته دې صدمه رسېدلې ،غلی شه اوکنه نه غلی

کېږي نو ډاکټرته وایم چې دبېهوښۍ پیچکاري درته وکړي چې یوځل ارام شې.

په دې ورځ یې هم مبایل ورته وانه خست.

سباچې کله دډاکټرانو د وېزېټ (لیدنو) وخت خلاص شو،بیایې ساحل ته وویل،هلکه ماته موبایل ضرور دی ګوره.

پوی شو چې ساحل بیاهم خپله پرېکړه له ځانسره ساتلې ده،نویې په خپلوخبروکې سست والی راوست،هیله کوم،ساحله،ته ولې نه پوهېږې،خودومره باید پوی شې چې،موبایل ماته ډېر سکون او ارام راکولی شي.

اخر یې اړ کړ چې ورته وایې خلې،له مور اوپلاره یې پټ ورته مبایل راوړ،ور یې کړ.

کله چې یې ورته مبایل واخست،اوس ورته دخبروکولو چانس نه پیداکېږي،هره شېبه به دوه او درې نفره وسره ولاړ ول،هغه وخت ته په تمه وو چې مریضان یواځې پاتې شي اوپایوازان ټول وباسي.

همداچې ټول ووتل دزینت شمېره یې ډایله کړه،ډېر اوږود زنګ ورغی ،خو ځواب یې ورنکړ، بیا یې ډایل کړ، هغې بې ځواب ورنکړ،پوه شو چې زینت نا پېژانده شمېره نه اوکې کوي ،ژر یې ورته مسج ولیکه.

ـ ځواب راکړه، زینت ! زه یم اکرام.

همدا چې زینت د اکرام استول شوی مسج ولوست،فون یې ورته وکړ.

اکرام ژر اوکې کړ.

ـبلې ګرانې !

ـبلې جان خلک همدا سې کوې؟

زینت غوښتل د ېرڅه ووایي خو اکرام یې خبرې قطع کړې،ورته ویې ویل:

اوس ددې خبرو وخت ندی ایا ته زما له اواز نه هم نه پوهېږې چې په ما څه شوي؟

په خبره یې پوهه کړه، چې د ېرې خبرې نه شم کولای،په روغتون کې یم.

د زینت له خولې بې اختیاره چیغه ووته.

نااا !هغې اوس داهرڅه هېرکړي و چې په کور کې به څوک ورباندې شک وکړي.

ـ ولې په تاڅه شوي،ژر ووایه چې زړه مې چوي،اوپه کوم روغتون کې یې؟

ژر اکرام وربانديې اواز وکړ زينت ځانته متوجه اوسه چې څوک دربانديې پوی نشي.

هغې ويل ژر راته ووايه چې کوم روغتون کې يې کابل کې که جلال اباد کې؟

اکرام ورته وويل د ننګرهار د عامې روغتيا په روغتون کې يم.

زينت وويل: زه همدا اوس درځم.

اکرام ورته وويل،نه نه ته دلته مه راځه، زما ټوله کورنۍ دلته راسره ده،ستا راتګ دلته ښه ندی،ستا کورنۍ به هم دربانديې شکي شي،خو زينت اړيکه قطع کړه،اکرام حيران شو چې څه وکړي ،خوزينت ورته پيغام وليږه پکې ليکلي يې و: زه کور کې څه بهانه کوم، اوتاته ځان دررسوم،هغه ورته وليکل:

مه راځه،دا ښه نده چې ته دې دلته راشې.

خوهغې نه منله همداسې را روانه شوې وه،اکرام له ځانسره په سوچونو کې سرشو ويل يې:

زينت خوپه هره بهانه چې وه له کور راووته اوس به زما څنګ ته راشي،نو زه به خپلې کورنۍ ته څه وايم چې دانجلۍ څوک ده اوزه ورسره څه اړيکه لرم.

هغه هم یوه بهانه جوړه کړه ،ساحل ته یې وویل چې د زینت په نوم یوه انجلۍ راځي،په ننګرهار کې زموږ د ولایتي دفتر کارکوونکې ده چې راغله رهنمایي ورته وکړه.

نیم ساعت څلوېښت دقیقې به لانه وې تېرې شوې ،اکرام د وربانديې اخسته سرنوشت او پېښې په هکله په سوچونو کې دومره ژور ننوتی و چې هېڅ یې هم نه لیدل،ډېر وروسته یې د چپرکټ ښي طرف ته وکتل،ګوري چې په تور حجاب کې اوږده نرۍ نجلۍ ولاړه وه،له دواړو سترګو یې داوښکو باران او په اکرام کې یې ګنډلې وې.

په دې وخت کې یې دشاوخوا نور ناروغان دهغه چپرکټ ته متوجه ولیدل،زینت دومره په مهارت ټول ځان تر سترګو په حجاب کې پېچلی و چې پېژندل یې ډېر سخت ول،خو اکرام ډېره ژر وپېژندله،همدا چې ورویې کتل، زینت سترګې وزبېښلې او په سینه یې را پرېوته،ښه ډېرېې ورته وژړل،ډېرې سلګۍ یې ووهلې، خو اواز یې په سینه او ستوني کې پټ ساته،زینت اوس په اطاق کې دادومره خلک نه لیدل.

اکرام هم ډېر وژړل ساحل ورته وویل خورې !

ډېره مه ژاړه، شکر دی اکرام اوس ښېخي ښه دی، ډېرې خبرې هم وسره ښې نه دي، خو زینت هېڅ نه غلې کېده ددې خونې ټول ناروغان اوپایوازان ورته حیران و ،چې داڅه کیسه ده.

دچپرکټ خواته یې لاندې په رنګه مرمرو کېناستله اوښکې یې تویولې اکرام یې لاس په لاس کې ونیو اواز یې پرې وکړ.

زینت !ای زینت !

دا خلک به څه وایي هیله کوم غلې شه، خو هغې خپله ژړا او سلګۍ نه شوې کنټرول کولای، ښه ډېر یې وژړل، اوښکې یې وچې کړې

نور یې ورنه په بند بند ستوني پوښتنې پیل کړې.

خوساحل اکرام ته د ځواب ورکولو وخت ورنکړ، هرڅه یې ورته وویل.

زینت ډېر وخت ورسره ناسته وه.

اکرام ساحل ته وویل، ترڅو چې زینت زما خواته وي هېڅ څوک مه را پرېږده، ورته وایه ډاکټران څوک نه پرېږدي.

تر ډېرځنډ وروسته یې زینت ته وویل:

ته اوس ولاړه شه، چې کورنۍ به دې درته تشویش کوي.

زینت هم ورسره ومنله، خو هغه پخواني خماري سترګې او هفت رنګه دایره وي مخ یې خپل خواص له لاسه ورکړي و، سترګې یې داسې سرې شوې وي تا به ویل پوره لس شپې یې خوب ندی کړی، په سلګیو کې یې خدای پاماني وکړه او خپل کورته ولاړه.

اکرام څو ورځې وروسته له روغتون څه خارج شو، خپل کورته ولاړ.

دمیاشتې په تېرېدو سره بېرته خپلې دندې ته ولاړ.

یوه ورځ اکرام په بابر بڼ کې له څوتنو ملګرو سره ناست وو، چې زینت ورته فون وکړ، خوداچې اکرام دملګرو په مخ کې اوداوخت دخبرو لپاره مناسب ونه ګاڼه نو یې ځواب ورنکړ،فون یې قطع کړ.

هغې څو زنګونه ووهل،اکرام بیاهم ځواب ورنکړ، زینت مسج ورته ولیکه، هیله کوم اکرامه !ځواب راکړه،ډېرضرور کار مې درسره دی.

خو اکرام لازمه نه ګڼله،چې په دې وخت کې دې ورسره خبرې وکړې،هغه ویل چې دشپې لخوابه په اطاق کې په بېغمه زړه ورسره ښې ډېرې خبرې وکړي ویل یې دالېونۍ هروخت همداسې کوي کله چې ځواب ورنکړم،نوبیا سل رنګه بهانې او چلونه کوي،ترڅو ځواب ورکړم.

مازیګر چې کله خپل اطاق ته راغی زنګ یې ورته وواهه، ډېره خفه وه، ویل یې له تانه مې هېڅ داسې تمه نه لرله.

اکرام ورته وویل،خیر دی ګرانې ملګري راسره وو،خو زینت ډېره خفه وه،اخر اکرام ورته وویل بس چې ته ډېره خفه یې دادی زه درنه

بخښنه غواړم.

-ښه نو اوس وو ایه چې څه خبره وه،خیریت خو دی کنه؟

-خاورې په سر خیریت دی.

اکرام پوی شو چې خبره خرابه ده.

ـ هیله کوم ووایه زما دې تشویش کړ،څه شوي ته خوبه روغه یې کنه؟په کور کې هم ټول ښه دي؟

ـ هو یو هم بلا ندی وهلی.

ـ ښه چې ټول ښه دي نو غم مه کوه هرڅه به سم شي.

زینت په قهر سره وویل، هېڅ هم نه سمېږي اکرامه !ته ولې نه پوهېږي بېګاته بیاهغوی راغي.

او داځل زه مطمینه یم چې پلار مې دستمال ورکوي، کوم شپږ وارې راغلل او هرځل یو اځې ستا لپاره ما انکار کړی دی.

ـ ته پوهېږې اکرامه ! چې زه یواځې خپلې پښتو نیولې یم، ستونی یې ژړا ونیوه ،خدای دې داپښتوهم په مرګ سپېره کړي،چې هرځل دیوچادمانع کېدو باعث کېږي.

اکرام یې خبره ونیوله نوتاخو ویل چې هغوی به بیارانشي.

اوففف اکرام ! زما خو نور هېڅ حوصله نشته خو ګوره مخکې مې هم درته ویلي او اوس یې هم درته وایم،ښه دې غوږونه خلاص کړه، که چېرې زما کوژده له عمر سره وشي، ځان وژنم.

اکرام ورته وویل:

ګوره ګراني زه پوهېږم داډېره سخته ده، چې ته دمور او پلار په مقابل کې ودرېږې اوزه هم ډېر جرئت نشم کولای چې له خپلې کورنۍ سره داسې خبرې يادې کړم ،په دې خاطر چې له زينت نه د اوس وخت لپاره ځان خلاص کړي دروغ يې ورته وويل: ځکه له ما مشر ورور مې لا کوژده نه ده کړې نو زه به څنګه هغوی ته دخپل ځان په اړه داخبرې وکړم.

اوتاته خو معلومه ده چې پښتنانه تل مشر اولاد ته واده کوي هغه هلک وي اوکه نجلۍ ،ښه نو اوس ته ووايه چې زه څه وکړم،ايا زه له خپلې کورنۍ نه پټ درشم او بېګاته ستادکورنۍ په وړاندې هغو خلکوته ووايم چې زينت زمامينه او زما ښځه ده تاسو نشی کولای چې دلته په دې نيت راشئ ترڅو هغه خپله اينګور جوړه کړئ؟

ـ نه اکرامه داسې ونکړې،زه نه غواړم چې زما کورنۍ دې بدنامه شي ځکه چې موږ په دې ځای کې ډېر لوړ نوم لرواو بل داچې زه داهم نه غواړم چې سبا دې خلک د تښتېدلې نوم راباندې کېږي او ګوره ګرانه ددې هرڅه ترڅنګ زه داهم نشم زغملی چې ستا شخصيت،عزت او نوم اونښان ته دې هم څوک په ټيټه سترګه وګوري اوپه ټولنه کې دې په يوه بد نوم ياد شې.

ـ ښه نو ته ووايه زه څه وکړم ته چې څه وايې زه همغه شان کوم.

ـ بس زه نه پوهېږم چې هرڅه کوې خو خبر مې کړې، موبايل يې بند کړ.

ـ اوف خدايه داڅه په مصيبت اوښتی يم، يو پنځه زره دعاګانې خوبه يې له ځانسره کړې وي، چې ای خدايه ته خويې پلار او مور هغو خلکو ته انکاري کړي خو ژر به يې له ځانسره وويل:

زه خو په رښتيا چې احمق يې ښه ! که فرض کړو چې هغو خلکوته يې پلار انکار وکړ ايا زه له دې نجلۍ سره واده کولی شم؟

نه هېڅکله يې نشم کولای.

داچې اکرام له ولې په دې باوري وچې هغه هېڅکله له زينت سره واده نشي کولای دا يوه بله معمی وه، خو خپل زړه ته يې هم قناعت نشو ورکولی اونه يې زينت هېرولی شوه.

لاره ورنه ورکه وه، چې اوس څه وکړي.

اکرام په تعويذ ونو او بندونو ډېره عقيده نلرله، خو په دې ورځ د زينت لپاره له ماښام سره له اطاقه ووت، په دې لټه کې شو چې اوس يو څوک پيدکړي چې له ده سره مرسته وکړي، په پوښتنو ګروېګنو يې يو تعويذ ليکونکی، پيدا کړو ژر ژر يې خبره ورسره شريکه کړه، هغه ورته وويل، چې زه دې کار کوم خو پيسې دې مصرف کېږي.

اکرام ورته وويل، څومره روپۍ پرې لګېږي؟ تعويذ ليکونوکي ويل شل زره افغانۍ.

داکرام په سترګو تیاره زیاته شوه، بدن یې مېږي مېږي شو ،له ځانسره یې دتعویذ لیکونکي خبره تکرار کړه.

ششششل زره ! !؟

په مخ یې خوله راغله

په قهر یې تعویذ لیکونکي ته وویل:

ته د انجلۍ ولور غواړې که ماته یوتعویذ لیکې؟

ملا په سړه سینه او لویه حوصله ورته وویل:

- بچو !که دومره اسانه وای اوته دومره باتور یې نوبیا په ماپسې دڅه لپاره راغلی یې؟

- اوف خدایه پاکه ته خورحم وکړې،دانوپه کوم غم کې ایسار شوم،له ماسره خو ټولې په جېب کې دوه زره افغانۍ دي.

نا امیده دتعویذلیکونکي له خنګه پاځېده، روان شو، تعویذ لیکونکي ورته وویل راځه مراعت به درسره وکړم،زړه مې درباندې دردکوي ځوان یې کنه له شل زور څخه کمې نه اخلم.

خیر دی ته ۱۵زره راکړه، بیایې هم خبره ورباندې ښه ونه لګېده،ترې روان شو،نور یې نو نه غوښتل چې یوه خبره هم ور سره وکړي،له ځانسره په خبرو شو.

ته اوس دې احمق ته وګوره،زه ورته دبانک رئیس ښکاره شوم،دخلکوله مجبوریته بده استفاده کوي،ته ورک شې اوستادې تعویذ ورک شي، زه هېڅ ستاسوپه دې کاغذونو عقیده نلرم خوځه وکړم نن ډېر مجبوریم ،اوبو اخستی یم ځکه زګ ته هم لاس اچوم،که ځه هم په دې ښه پوهېږم چې دا زګ مې هېڅ دردنشي دواکولی،خو زړه مې ارام نه کوي او غواړي دخپل ځان دبچ کولو په خاطر له ډېرو ستونزوسره په کلکه مقابله وکړي.

ای پاکه ربه ته خو راباندې رحم وکړه،ستاپه بنده ګانوکې خوهېڅ رحم نشته.

زه نوځه وکړم، داخو ډېره ګرانه شوه،اوس کوم خوا لاړ شم.

له ځانسره لکه لېونی ګړمېده اوراغلې لارې ته مخامخ شو.

چې بیایې د هغه ملا اواز واورېده، په دې سره ته هېڅکله هم نشې کولای چې خپله مینه لاسته راوړې،که هرڅومره ورپسې وګرځې او له هغې سره ځان په غمونو او دردونوکې شریک وښیې،ته حوصله نه لري،نونشي کولای چې خپل مقصد اومنزلت ته رسېږې،خواوس په اکرام دهغو خبروهېڅ اثر نه کاوه،سم لکه دېوال ته چې لګیااوسې.

کله چې اکرام ببرته راتاو نه شو، تعویذګر وانګېرله چې مړی یې له خولې ووته،نو پسې ور روان شو،لګ لرې یې ودراوه، له مټ نه یې ونیوه، ته خوراشه ګوره داسې کار نشته چې الله ج ورته دحل لار نه

وي پيدا کړي، ته راشه زه درسره مرسته کوم خير دی يوه انه هم مه راکوه،راشه زه پوهېږم ته اوس ډېر فشار لاندې يې،فکر دې سم کار نه کوي،خدای مکړه داسې کوم کار ونکړې چې هم ستا اوهم دهغې جلۍ په زيان تمام شي.

اکرام يې له ځانسره روان کړ،خپله جادوګري او چشم بندي يې پرې وکړه،دوه درې شوېستونه او يو کاغذ يې ورکړ،ورته يې وويل:

دامې دهمدې لپاره مخکې له مخکې ليکلي دي،ډېره خواري مې ورباندې کړې ده،پوهېږم چې زموږ ټولنه له داشان ستونزوسره ډېره مخ ده،خو ګوره چې دې ته به يوائې سور پوښ نه ورکوې نور چې هر ډول وي پروانکوي،په تلوکې يې ورته وويل اوس ستا خوښه چې هرځومره شکرانه راکوې،هغه هم ددې په خاطر وايم چې تعويذ دې اثر وکړي،کنه په خدای که به مې يوه روپۍ هم درنه اخستې وه.

دجېب دوه زره روپۍ يې ترې واخستې او درخصتولو په وخت کې يې ورته وويل،ګوره ځوانه تعويذبه په مټ پورې وتړې،او ساختونه يا شوېستونه به نن ماخوستن څلور واړه په پاکه ګياکې وسوزې انشاء الله چې هغه څه به کېږي چې ستا خوښه وي خو ګوره چې بې غوري ونکړې،کار خدای پاک کوي خو موږ اوداتعويذونه يې ورته وسيله ګرځولي يو.

ترټولو جالبه خو داوه چې اکرام بايد ولي تعويذ په مټ پورې وتړي.

اکرام ته یې هېڅ خوند ورنکړ، په چټکۍ ترې روان شو، همدا چې ورسېده ساختونه یې مخې سره وسپزل او د ملا خبرې یې عملي کړې.

دشپې یوولس بجې وې چې دزینت له موبایل څخه ورته پیغام راغی،همدا چې پیغام یې ولوست،موبایل ترې دځمکې په لور حرکت وکړ په ځمکه چې ولګېد ،بېټرې یې یوخوا او کوور یې بلې خوا ولاړ،یوه درنه چیغه یې وکړه اوورسره ښه په اوچت اواز یې تعویذ لیکونکي ته په ښکنځلواوبدو ردو پیل وکړ،تعویذ یې هم سمدلا وشکوه لرې یې وغورځوه،ښه ډېرېې وژړل،دځنګ اطاقونوڅخه یې هم ملګري راغلل،له اکرام څخه یې دپېښې علت وپوښت خوده هېڅ نه ویل،اخر یې کمال ته چې ترټولو ورته اعمادي وو اودزړه هره خبره یې ورسره شریکوله، وویل:

زینت یې بل چاته ورکړه !

هېڅ ځمکې ځای نه ورکاوه، ټول جهان ورباندې اور شو.

ای خدایه ! ته رحم وکړې، چې زینت به په څه حال وي،هغه خوبه مړه شي،زنګ یې ورته وواهه خو ځواب یې ورنکړ، بیایې شمېره ډایل کړه، په دریم ځل فون بند شو، یوځل یې بیاښه وژړل،خوب هم نه ورته.

لکه لېونی،یوځل یې کوټېبند ته لاس کړ،واسکټ یې واغوست،بس

ځم ورپسې،داسې ونه شوه،په زور وي که په رضا زينت له کوره اوباسم،بیایې دټولو لاس خلاص،زه وګورم چې څوک زما مخې ته راځي اوس نو ددې په قصه کې هم نه یم چې زموږ واده کیږي اوکنه زه دا نجلۍ د بل چا په کور کې نشم زغملی.

که زينت څه ويل اونه يې منله ،دومره به يې ووهم چې په ماکيږي،ملګرويې ورته نصيحتونه کول.

- اکرامه غلی شه ،څه له ځانه دې ماشوم جوړ کړی دی،دانو څه پېښې دي چې ته يې کوې،زور خودې ورسره نشته ،خپل پلاريې دی چې وريې کړه وريې کړه.

تاورته کله ويلي وو چې دالور دې ماته راکړه،کومه جرګه دې وراستولې وه اوکه هسې د هوا مرغان له خلکو اخلې؟

حوصله دې پرځای کړه،دادحل لاره نده،کومه چې تا نیولې ده،فکر ارام کړه اوس خو کار شوی دی،ستا دغه کارونه هېڅ ګټه نلري،نودابنه ده چې غلی کېني.

دهغوی خبرو پرې يوڅه غېزه وکړه، په خپل ځای کې کېناست،ټول ملګري ورنه لاړل ،يواځې کمال ورسره پاتې شو،په دې خاطر چې داهلک څه چل ونکړي.

دوهمه او دریمه ورځ یې زنګ ونه واهه، په شلورمه ورځ پوهنتون ته په لاره وه، چې دزینت موبایل ته زنګ ورغی، له دوه درې زنګونو تېرېدو وروسته فون اوکې شو مګر اواز بدل وو، بلې بلې بلې !خواکرام پرې غږ ونکړ، له هغې خوا اواز بیا راغبرګ شو، هرڅوک چې یاست بل وخت اړیکه ونیسئ، مور شفاخانه کې یو.

اکرام بیاداسې شو لکه څوک یې چې په سر ښه کلک ګذار ورکړي، دنیا پرې تاوه شوه، له دې خبرې سره یې زړه دومره په اوچت اواز درزا پیل کړه چې په خپلو غوږونو یې دا درزا داسې اورېده لکه څوک چې یې په ملا ډبوي.

څه شفاخانه !په زړه کې یې وویل لکه چې دې کم عقلې څه خاورې ایرې خوړلي.

خیر خیر یې ویل له نیمې لارې راوګرځېد، پښوکې یې زور ختم شو، زړه یې مړشو، سترګو لیدل بس کړل، یوه لوړه ودانۍ وه ترڅنګ یې کېناست، مخې ته یې یوکراچۍ ولاړه وه چې یخې اوبه اوغیر الکولي مشروبات یې پلورل اواز یې ورته وکړ.

وروره یو بوتل اوبه خوراکړه.

وبه یې وڅښلې له پښو یې مړه مړه خوله روانه شوه، تندي یې سوخت شروع کړ، ژبه یې ډېره وچېده، ښایسته څنډ وروسته یې ځان کې لږ متره پیداشو، په ډېر زور راپاڅېد، ورو ورو روان شو، هغه لاره چې

له دې ځایه یې هره ورځ په لس دقیقوکې لنډوله،نن یې په پنځه ځلو پښت دقیقوکې ووهله.

همداچې اطاق ته ورسېده،سره لړې ورباندې راغله،بدن یې لړزه پیل کړه،یخ یې شروع شو،دوه کمپلې یې واغوستې خو زینت یې نېغه سترګوته ولاړه وه، یوځل لکه لېونی کمپلې یې له ځانه وغورځولې،پرېږده چې مړ شم،زه بدبخته.

خلک خودخپلې مینې لپاره ځان قربانوي نوماځه وکړه،زه به هم خلکوته دخپلې مینې اوبهادرۍ کیسې کوم؟

پکارده چې زهر وخورم،زمامینه دبل چاپه نوم شوه،اوماکمپله اغوستې پروت یم،خومره لانبه ښکارم.

په بیابیایې دزینت شمېره رخ کړه خو چاځواب ورنکړ.

سبالس بجې یې پلارموبایل اوکې کړ،همدا چې بلې یې کړل،اکرام وپوهېده چې دزینت پلارسمندرخان دی،له هغې خوا بیا غږ وشو بلې څوک یاست؟

اکرام ځواب ورکړ:

السلام علیکم کاکا جانه !

وعلیکم سلام سترې مشې،څنګه یې؟

مننه خوشحاله دې اوسې کاکا جانه،کور موودان.

ځان یې ورته د زینت د همصنفۍ وروړ معرفي کړ.

زه حیدر یم د شپنې وروړ هغې راته وویل چې خورجانه یې زینت ناروغه ده، ډېرزنګونه یې ورته وهلي خو ځواب نه ورکوي.

تاسو راته ویلی شئ چې خورجانه اوس څنګه ده؟

سمندرخان ځواب ورکړ:

عزتمندشې بچی! هو دخدای فضل دی اوس رکه روغه ده، خواستراحت کې ده،ډاکټرانوورته ویلي چې ترڅوورځوباید ارام وکړي،تاسوتشویش مه کوئ،شپنې لورته مې ووایه چې اوس یې خورکۍ ښېخي جوړه ده.

اکرام بیا وردمخه شو،زه خویې ورته وایم مګر دایې نه مني،که کېدای شي نو یوځل به ورسره خبرې وکړي چې زه دشپنې له جنجاله خلاص شم،ددې به هم زړه صبرشي.

هو ولې نه دومره خوکولی شي چې هغې سره خبرې وکړي،زه به موبایل ورته واستوم.

اواز یې وکړ.

جلوې !وجلوې !

اخوانه دکوچنۍ ماشومې اواز راغی څه وایي بابا !؟

راشه دامبایل دې عمه ته یوسه، چې خورجانه یې ورسره خبرې کوي.

ماشومې مبایل واخست تر کوټې یې له ځانسره په وړه ژبه زمزمې کولې.

امه ! ای امه !

هه داواخله، چادرته زنګ وهلی دی، بابامې وویل چې تاته یې راوړم.

مور یې ورسره ناسته وه ، ویې ویل دانو اوس خبرې کولی شي، خودامبایل بند کړی کنه.

مبایل زینت واخست، په غالب ګمان چې سکرین ته به یې نه وي کتلي، همداسې یې غوږ ته پورته کړی وي، په ډېر ماټېچن او له غمه ډک اواز یې وویل:

بلې سلامالیکم !بلې ستا اواز نه راځي.

مور یې ورته وویل:لورې !ته دې خبرې وکړه زه درته بېرته ژر راځم.

اکرام شکر وویست ښه شو چې داخوولاړه.

له ډېر خوا اکرام پرې په ډېره ملامته ښه اواز وکړ.

زینت !تاولې داسې وکړل !؟

ایا تا دخپل ژونداو کورنۍ لپاره هېڅ فکر هم ونکړ؟

زینت ټکان وخوړ چې داخو اکرام ده تشویش یې شو چې له پلار سره به یې څنګه خبرې شوې وي، په ژړا شوه، فون یې بند کړ، خو اکرام بیا ورته زنګ وواهه، له اوکې کولوسره زینت وویل:

زه اوس روغه جوړه یم، ګرانې ته تشویش مه کوه، زه درته بیا زنګ وهم.اکرام پوی شو چې بیا یې څنګ ته مور اویاکوم بل څوک راغلل.

زړه یې ښه شو.له ځانسره یې وویل شکر خدایه چې له مرګه دې وساتله، په همدې وخت کې زینت ورته مسج را واستوه، ته زنګ مه وهه، چې هره لحظه راسره خلک وي،زه خپله درته فون کوم. اکرام په دې خبرې سره نور هم ډاډه شو.

دوه درې ورځې اکرام زنګ ونه واهه اونه زینت زنګ وواهه،اخر اکرام ځان کنټرول نه شو کړای،زنګ یې ورته وواهه،خو دهغې مبایل بند و.

په سبا زینت ورته زنګ وواهه،اول یې ښه ډېر ورته وژړل بیا یې ورته وویل:

اکرامه زه خپل ځان وژنم نن وي اوکه سبا ،داکار به حتماً کوم خوتانه یوه هیله کوم چې خپل ژوند په خپله طریقه پیل کړه زما په فکر کې نشي،تاته زه په هغه مینه قسم درکوم چې له ما سره یې لرې زماپه اړه به هېڅ تشویش نه کوې،داسې وانګېره چې ما اوتاهېڅ نه پېژندل.

ـ ګوره ګرانې دادحل لارنده، کومه چې تا غوره کړېده، ته باید په دې پوه شې چې هرڅه په ازل کې شوي وي بل څه نه کېږي، موږ باید تل ،یوائې دځان په اړه فکر ونکړو اودزړه خبره ونه منو،ځکه دېرو خت دزړه خبرې اوفیصلې سمې نه خېژي،هیله کوم ځان هوښیارکړه.

داکرام خبره یې قطع کړه،هو دامنم څه چې په ازل کې شوي وي بل څه نه کېږي،خو زه پوهېږم چې زماپه ازل کې یې څه لیکلي دي،تاته خوشحاله ژوند غواړم اوماته دمرګ اوځان وژلو لپاره دموقع په لاس راتللو دعاوې کوه اکرامه !

ـ وګوره زینت ته ځان پوی کړه،هرڅه به خدای پاک سم کړي،زه پوهېږم چې ستاپلار هېڅ وخت ستاپه زیان کار نه کوي،ستالپاره یې چې کوم څوک ټاکلی دی،ترهرڅه لومړی به یې دهغه دکورنۍ،خپل اوخپلوانوپه اړه پلټنې کړې وي،بیابه یې دهلک په اړه هراړخېزې څېړنې کړې وي.

ستاپلار اومور خوله د ې خبر نه ول چې زه ا وته مینه کوو،زه پوهېږم که اوس هم ستاپلار خبر شي چې ته له یوه بل چاسره د مینې اړیکه لرې نوهغه به ډېر خفه شي اوکېدای شي چې دخپلې پښتونولی په سبب دمرګ ترپولې ستاترڅنګه در ورسېږي،نوته هڅه وکړه چې خپل پلارجان خفه نکړې،زه پوهېږم چې داډېره سخته خبره ده،خو ګوره کوموا شخاصوته چې لوړ نومونه ورکول کېږي او قهرمانان یې بولي

هغوی همدومره مشقت او دردونه ګاللي اوبيايې دانومونه خپل کړي کنه داهرڅه دومره اسانه ندي.

زينت جانې !زه هېڅکله هم تانشم هېرولی،ته زما دسترګوتور يې خو اوس هېڅ نشي کېدای،هغه څه چې زما اوستاپه فايده دي هغه ستاخپلې کورنۍ ته پام کول او دهغوی دعزت ساتل دي،زه به له تاسره په هره ستونزه کې مرسته وکړم،خوته يوائې زمايوه خبره ومنه ګرانې چې هېڅ داسې کارونکړي چې خدای مکړه سبادې کورنۍ ته ستاپه سر څوک پېغور ورکړي.

داسرار اتل دنظم دوه درې کړۍ يې ورته وويلې چې:

داضروري نده ناداني چې هم ستابه کېږي

دقسمتونو فيصلې په اسمانونوشوي

اوته په ځمکه کرښه راکاږي چې دابه کېږي

زه ستادمينې نه منکر نه يم خوڅه وکړمه

خوهغې بياهم دواړه پښې يوې موزې ته برابرې کړې وي،دهغه خبره يې نه منله.

-بس هرڅه چې وي زمانور ژوند ندی پکار،زه بې له تاپه ژوند اور پورې کوم،نه يې غواړم.

ـ څه چې غواړم هغه مرګ دی،نور ته زما په اړه هیڅ اند ېښنه مه کوه.

بلاخره،دوه درې میاشتوکې یې هغه په دې قانع کړه چې زموږ په قسمت کې به همدا سې لیکل شوي وو.

دا چې دزینت زړه له ځانه صبر کړي په دروغويې ورته یوه ورځ وویل ماهم کوژده وکړه.

خونه یې منله ورته یې وویل:

ـ ته دروغ وایې.

اخر یې ورباندې ومنله او قانع یې کړه چې دا خبره رښتیاده.

یوه ورځ زینت اکرام ته په ټیلیفون کې وویل،چې کابل ته دخپلې ترور کره ځي.

اکرام په دې خبره ډېر خوښ شو، ویل یې که قسمت وي کومه ورځ خوبه یې وګورم، ورته یې وویل:

ښه نو کله به راځې او رښتیا ټوکې کوې که رښتیا وایې؟

زینت ورته وویل رښتیا وایم،زه تا سره دا سې ټوکې لرم؟

دواړو وخندل،بس که دخدای رضاوي اوژوندۍ وم نو بلې اونۍ کې درځم.

زینت په رښتیابله اونۍ کابل ته لاړه،هره ورځ به یې له اکرام سره د ترور له لورګانوپټې خبرې کولې،یوه شپه یې دترور یوه لور چې مرسل نومیده په اطاق کې ورسره یوځای وه، اکرام ته یې زنګ وواهه،دټلوېزیون اوز هم پورته وو،خو ددې اواز یې سم نه شو اورېدای،اکرام ورته وویل:

ولې په جګ اواز خبرې نکوې؟

هغې ورته وویل مرسل راسره ده او ویښه ده، په خپل موبایل کې ګیم کوي ځکه په جګ اواز خبرې نه شم کولای.

په دې شپه زینت له اکرام سره څلور شپیته دقیقې خبرې په پسپکو وکړې،خوکله چې ۲۰دقیقې پوره شوې د مخابراتي شرکت لخوا په اتومات ډول اړیکه قطع شوه ،بیایې زنګ وواهه خو زینت ۴ دقیقې پس ورته وویل:

اکرامه ! لږ صبروکړه چې کمپلې لاندې نور په خولو خیشته پیشته شوم،ساه مې هم تنګه شوه.

دباندې ووتله،دمه یې وکړه،بېرته کوټې ته راغله زنګ یې ورته وواهه.

خوداځل يې خبرې يوځه ډاډه اولوړې وې،ټلوېزيون اوس هم چالان و ،اکرام ورته وويل اوس نوځنګه په لوړ اواز خبرې کوې که مرسل درنه پوښتنه وکړي،څه ورته وايې؟

زينت ورته وويل:

مرسل ويده شوې او دټلوېزيون ترځنګ ده زما اواز نه اوري،که ويخه هم شي، زه يې وينم،بيا فون بندوم.

اکرام ورته وويل کوم وخت راشه چې چکر درکړم.

هغې وويل ځنګه؟ دلته خو ډېر بيروبار دی، ځنګه به شي ،ماسره خو تل مرسل او دترور نورې لورګانې مې وي.

اکرام ورته دپېښوريو په اصطلاح وويل:

کېنه مړې !

خو يوه پکې ملګرې کړه، خبره ورسره ياده کړه، ورته ووايه چې دلته مې دکورس استاد دی راځه چې سبايې ځنګ ته ورشو،زه به ددفتر ادرس ردکړم،دواړه راشئ.

زينت ورته وويل سمه ده زه به هڅه وکړم چې لغماني چل پرې وکړم،خوکه بريالی شم.

هغه هم ډېره چهارصدوبيسته ده.

اکرام ورته وویل خیر ته خو یوځه وکړه،دومره به هم نه وي که بیاهم ونه شونو ماسره اړیکه ونیسه یوبل چل درته ښایم.

هغې وویل سمه ده،همداسې کوم خو ته صبر چې که مرسل راضي کړمه ښه ده هغه په کابل کې بلده هم ده.

په دې وخت کې اکرام له یوه ټلوېزیون سره دیوې خپرونې د پرډیوسر او پرزېنټر په توګه کار کاوه.

یوه ورځ چې دسبا یې دخپرونې لپاره مېلمانه راوغوښتل ترڅو خپرونې ثبت کړي، دوه مېلمانه یې پیداکړل اوددرېیم په لټه کې وو ،چې زینت ورته فون وکړ.

همدا چې فون یې اوکې کړ،هغې وویل:

اکرامه ! سباته وخت لرې،چې درشم؟

دخوشحالۍ ساړه یې په زړه ورننوتل.

ورته یې وویل:

دانو اوس خبره وه چې تاوکړه؟

ولې نه ګرانې ته به زما خواته راځې او زه به وخت نلرم؟

خو ګوره چې مرسل هم راسره ده او ای !

هغه ګوره ډېره شوخه هم ده.

اکرام ورته وویل:

پروانکوي، سباته زما د کار دفتر ته راشئ، ټلوېزیون ته به مو هم بوځم.

ـ نه نه زه هلته نه ځم، خلک به مو ټلوېزیون کې وګوري.

اکرام په ټېلیفون کې په لوړ اواز ورته وخندل، نه لېونۍ نه دې وینې.

ـ ښه سمه ده ټوکه مې وکړه، درځو خو چکر به راکوې ګوره !

اکرام ورته وویل سمه ده تادې الله راولي، ځان به درته ځار کړم.

ـ غلې شه اکرامه ! له دې خبرې مې اوس نفرت کېږي له هغې ورځې چې ته ننګرهار ته راتلې، مادرته همدا خبره وکړه او په بله ورځ تاباندې موټر ټکر شو اوس مې، دا خبره هېڅ نه خوښېږي.

ـ ښه سمه ده، ځان درته نه ځاروم، زه هم دومره باتور نه یم.

سباته یې، له یوې تر درې بجو سټډیو بوک (ریزرف) کړه، مېلمانه یې هم په یوبل پسې وخت کې راوغوښتل.

سهار وختي پورته شولمونځ یې چې وکړ، له چای څښنلو دمخه یې کلین شیف او حمام وکړ، په ځان یې سمه خواري وکړه، نوې درېشي او نېک ټایي یې واغوستل، ښه قېمتي سپرې یې استعمال کړه، لس بجې وې چې زینت زنګ ورته ووهه.

ته چې غوږې پورته کړ، هغې ورته وویل:

ـ عالي جنابه !اوس خو دې له دفتره راووځه کنه.

ـ څه راووځم مطلب دې څه دی ؟

ـ ته خو یو ځل راووځه او یا ووایه چې کوم شعبې ته درننوځو ؟

اوچته پاڅېده، دروازه یې خلاصه کړه، ګوري دوه پتلون کړې جنکۍ ،چې په غربي ستایل یې ځانونه جوړ کړي ،ددروازې مخې ته ولاړې دي، زینت تورې عینکې په سترګو او دعمه لور یې مرسل پاس په وېښتوکې ټومبلې وې،دواړو ته یې ،ښه راغلاست ووایه، دفترته یې دننوتلو بلنه ورکړه، داخل ته چې ننوتې،زینت عینکې لرې کړې، لاس یې ورکړ،ترډېره یې داکرام لاس په خپل لاس کې کلک نیولی وو ،اکرام باور درلود ،که مرسل ورسره نه وای نو زینت ښه کلکه غاړه ورکوله، خومرسل یې مخې ته دیوال جوړ وو ،له دې سره تر سترګې مشي، وروسته یې مخ مرسل ته واړاوه.

ـ مرسل جان تاسو ښه یاستئ؟

ـ هو مننه کوم صیب تاسو څنګه یاست؟

مرسل دزینت په لور مخ واړوه، ورته یې وویل:

ـ زینت جانې !دومره کوچنی او ځوان استاد ؟

ـ زه خو وایم چې ته به یې استاده یې.

هغې ورته وخندل،هو دازما استاد دی،او ویاړم ورباندې.

مرسل چې اکرام ورنه دومره تمه نلرله همدا خبره یې پسې وغزوله، واقعاً چې با استعداده اوباسلیقه ښکاري.

اکرام ورته وویل، خوشحاله اوسې، اغلې مرسل، خو ودې نه ویل چې تاسې په څه بوخته یاست ، زده کړې مو څومره اوپه کومه برخه کې کړي، اوربښتیا ته هم د زینت په شان تنبله یې اوکه څنګه؟

د زینت تندی تریو شو د سترګوپه کونجونوکې یې اکرام ته وکتل.

مرسل ځواب ورکړ،زه دکابل پوهنتون د ژورنالېزم د پوهنځۍ ددوهم کال محصله یم.

دزینت لکه چې نور داکرام او مرسل په خبرو رخه راغله،په خبروکې یې ورودانګل:

خیر نوزه به ولاړه شم، بس همدا تاسو خبرې کوئ.

دربوا وړو ښه په لوړ اواز وخندل،اکرام خپلې څوکۍ کې کېناست.

ددفتر مستخدم ته یې چې څنګه هدایت او رهنمایي کړې وه هماغه شان یې کړي و چاى یې له څو ډوله کېکونو او بیسکټو سره راوړ.

مرسل وویل ښاغلیه،دې ته هېڅ ضرورت نه و، خو زینت غلې وه، دشیدو چاى پیالوکې واچول شو.

زینت اکرام ته په موسکا سره وویل:

بخښنه غواړم،استاده کولی شم ستاسو له کمپیوټر څخه انټرنیټ ستفاده کړم؟

اکرام ورته وویل هو ولې نه !خولومړی داراته ووایه چې کمپیوټر او انټرنیټ سره دې کله بلدتیا پیدا کړي؟

هغې ورته وویل هغه تاچې داسانه انټرنیټ په نوم کتاب راکړی،کله کله مې د ورور په کمپیوټرکې دهمغې په مرسته کار کوم.

ښه سمه ده راشه مهرباني وکړه.

نجلۍ راغه د اکرام په نوم فولډرته ننوته،دانځورونو په کتلو بوخته شوه،ښایسته څنډ پورې یې وکتل نوره بېرته دمننې په ویلوسره خپلې څوکۍ ته ولاړه.

دغه شان شپې څومره ژر تېرېږي دومره ژر ۱۲بجې شوې، نور نو باید اکرام ټلوېزیون ته تللی وای،دوی ته یې وویل زینت جانې راځۀ چې څوتلویزون ته زه یو دوه خپرونې ثبتوم چې میلمانه مې راغوښتي ،تاسو هم له څانه سره بیایم اوزه پوهېږم چې دشیدو چای اوبیسکټو مو اشتها خرابه کړه دخپرونو له ثبتولو وروسته به غرمنۍ وخورو.

مرسل وویل نه ښاغلیه ډېره ډېره مننه !

مونږبه درنه ولاړې شو زه هم درسونه وایم ازمویني مې رانږدې دي بس دی تاسو مووليدلی زينت راته پرون وويل چې دلته مې استاد دی او ډېر راباندې ګران دی يوځل ورځو.

اکرام ورته ويل ډېرموښه وکړه خو که غواړئ زه خوشال شم دغرمې ډوډۍ ماسره وخورئ ما زينت ته ويلي زه يو دوه خپروني ثبتوم مېلمانه راځي، اوکه تاسو وايئ نوله مېلمنوبخښنه غواړم، رخصت به يې کړم، مګر تاسوبه ډوډۍ راسره خورئ،داحتمي او جبري خبره ده.

زينت غلې ولاړه وه، هېڅ يې نه ويل،اکرام پوهېده چې د زينت په زړه کې به دا خبرې تېرېده چې کاش مرسل ورسره نه وای، چې هغې خپل زړه ښه ورته تش کړی وای، خو داکرام لپاره مرسل ډېره په کټه وه.

مرسل هم ورسره ومنله،دټلوېزيون په طرف روان شول.

موټر راغی درې واړه پکې کېناستل،هلته چې ورسېدل، په دروازه کې دتلاشۍ په وخت کې يې ورته وويل دا دواړه مې مېلمنې دي،د نورو دوه مېلمنو نومونه يې هم ورکړل چې راورسېږي اوستډيوته يې رهنمايي کړي.

دوی ولاړل،زينت او مرسل يې انتظارخونه کې کېنولې،اکرام لاندې ښکته شو، ترڅو کېمره مينان،پيدا او ستډيوبرابره کړي.

دهغه همکاران خبر شوي وو چې له اکرام سره دوه ښکلې نجونې راغلي دي،ترهغې بېرته پاس ور خته دوه نجونې همکارانې یې له مرسل اوزینت څخه یو اوبل طرف ته ناستې او دزړه خواله یې ورسره پیل کړي وو.

خو دوی ورته د برې زرورې نه غربدلې.

یوې همکارې یې چې برېښنا نومېده، اکرام ته وویل:

اکرام صیب،دا مېلمنې خودې هېڅ خبرې نه کوي،خوماشاءالله یوه دبلې نه ښکلې دي.

هغه ورته وویل:

ستاسواو ددوی ترمنځ دومره فرق دی لکه د ونې او دیوال شارو ترمنځ چې وي،دادواړه دېوالي شاروګانې دي اوتاسودونې،نو دونې دشارو بچي،دد ېوالي شارو دبچیو په نسبت ژر په خبرو راځي.

برېښنا او وړمې په کړس خو زینت او مرسل له ځانسره وخندل،یوبل ته یې معرفي کړي،وړمې چې دفېشن په نوم یوه خپرونه یې چلوله له زینت هیله وکړه ترځوورسره یوه خپرونه ثبت کړي،خو هغې انکار وکړ،بیایې مرسل ته وویل هغې هم ونه منله.

په دې کې داکرام نارینه وو همکارانو هم یوه یوه سر راښکاره کاوه.

داکرام یو مېلمه هم را ورسېده، نو اوس يې بايد خپرونه ثبت کړې وای،زينت اومرسل يې برېښنا او ورمې ته وسپارلې،اوخپله له مېلمه سره سټډيو ته ښکته شو ، دخپرونې په پنځلسمه دقيقه کې بايد وقفه اخستل شوې وای،همدا چې دوقفې اناونس يې ورکړ،پنځه شپږ جنکۍ،دتخنيک شعبې ته راننوتې، اوس نو داکرام دراډيودبرخې همکارانې،ځلا ،سُنن،او يُسرا هم ورسره ملګرې شوې وې،کله چې يې دخپرونې اناونس ورکړ اوليدونکيوته يې ښه راغلاست وويل، مېلمه يې مخاطب کړ،خومېلمه چې دوقفې پرمهال،يې دنجونوډله دتخنيک په څانګه کې وليده،يودوه ترې هېر شول،خبرې ترې ګډې وډې شوې،اکرام تخنيکر،ته اواز وکړ : سټاپ.

نجونو ته يې وويل:

هيله کوم تاسو داځای خالي کړئ،خفه نشئ.

هغوی هم بېرون ووتلې، کله چې خپرونه خلاصه شوه، نومېلمه داکرام يوشاعر ملګری و ،اکرام ته يې وويل،برېدر دې ددوی لعنت شي، داځه وو دا؟

هلکه اکرامه !مزې خوتاسوکړې ،مورږخوهسې وسوځېدو هههههه.

دی يې رخصت کړ،بل مېلمه هم رارسېدلی ووهغه يې هم سټډيوته بوته،خپرونه پيل شوه،چې داځل يواځې زينت دتخنيک په څانګه کې رابښکاره شوه.

اکرام چې ولیده،زینت یواځې وه،نور یې هم ځان روب داب کې کړ،ترڅوزینت ته ځان په خپل کار کې ډېر بریالی وښیي.

هغې هم خوا ړه خوا ړه ورکتل،خو اکرام ځکه نه شول ورکتلای،چې له مېلمه سره یې په موضوع خبرې کولې او باید خپلې کمرې ته یې کتلي وای، دوقفې اخستوپه وخت کې یې زینت ته اشاره وکړه،ترڅو سټډیو ته دننه راشي.

دخپرونې تخنیکرچې مصطفی نومېده،زینت یې راوسته،سټډیو کې یې دکمرې شاته په څوکۍ کېنوله،داخپرونه یې نوښه په مزه ثبت کړه.

دمېلمه له رخصتولو وروسته اکرام غوښتل چې ولاړشي،خو زینت اومرسل چې له یُسرا سره په راډیو روم کې وې، ورپسې ورغی،اواز یې ورته وکړ.

ځلا !

زمامېلمنې را پرېږده چې موږ ځو.

هغوی هم راووتلې،مرتضی چې په ټلوېزیون کې یې دموسیقۍ خپرونه مخکې وړله،له درېیم منزل نه ورته اشارې کولې،ددوی دټلوېزیون سټډیو ځمکتلي کې وه.

هرهمکار به یې چې زینت اومرسل ولیده نوخپل کار به ورنه پاتې و.

ځلا وویل:

اکرام صیب، ته څوشیبې انتظار خونه کې کېنه زما له دوی سره کار دی، هغوی په دې کمو شیبوکې دومره خوږې دوستانې شوې وې، چې هېڅ ترې بېلېدلې نه.

دموبایل شمېرې یې هم سره یوبل ته ورکړې وې.

اکرام انتظارخونه کې وو ،چې څونفره همکارانویې ولید ،مخې سره یې پرې اوازونه پیل کړل.

اکرامه !اکرامه !

داحورې څوک دي اوله کومه دې کړي دي؟

نوید چې ډېر شوخ ووله اکرام نه یې غېږه چاپېره کړه ورته یې وویل:

یاره بچو تاته خوزما دومره تمه نه وه، ته خوډېر وران وختې.

ټولو په یوه اوز وخندل.

اکرام ورته وویل:

غلي شئ خدای دې انصاف درکړي،دامې همصنفیانې دي،غوښتل یې زموږ ټلوېزیون وګوري،چابه یوه پوښتنه کوله،چابله،یوه به ویل اکرامه !

داچېرې ژوند کوي؟

بل به ویل نو دکوم ځای دي؟

شبیر وویل:

ماخو لاتر اوسه په پښتنو کې په داسې ستایل جنکۍ نه وې لیدلې.

نو ریې اکرام له پښتنو تنګ شو.

چې هغوی هم راوختلې، خو اوس هغه زینت او مرسل نه وې کومې چې له اکرام سره راغلې وې.

دهغوی دد فتر ارایشګرې په دواړو نوره خواري هم کړې وه.

دومره ښکلې ښکارېدې چې هېڅ اندازه یې نه ه.

دواړه یې خپلو ولاړو همکارانو ته ور وپېژندل.

دا زینت او دا مرسل ده.

زینت او مرسل هغوی ټولو ته د سلام په نیت سرونه وخوځول.

اکرام هغوی ته وویل:

ښه نو هلکانو ! د خدای پامان، موږ پوهنتون ته ځو.

مرسل او زینت له نجونو سره خدای پاماني وکړه او روان شول.

وږمې ورپسې اواز وکړ:

-اکرام صیب دوی به بیا هم کله راولې ښه !

-ښه سمه ده راولم یې.

ددروازې څخه په وتلوکې یې یوې بلې ته لاسونه وخوځول اوداسې یې وویل:

ـبای قندولکو !

ددفتر موټر کې کېناستل،راروان شول،موټر یې په شهرنوکې رخصت کړ،دوی یولوکس هوټل ته ننوتل،دغرمې ډوډۍ یې نږدې درې بجې وخوړه،له ډوډۍ خوړلو وروسته زینت وویل،استاده ډېره ډېره مننه،نن مې د ژوند تر ټولو له خوښیو ډکه ورځ ده.

کاش هره ورځ همداسې وای.

اکرام د شوخۍ په ډول ورغبرګه کړه.

بس ماسره ګرځه هره ورځ مزې کوه.

مرسل هم مننه وکړه، ډېره خوشحالي،یې څرګنده کړه،ویل یې:

واقعاً نن بېله ورځ وه.

اوس نو هغوی دواړو غوښتل چې ولاړې شي، ددې ورځې په جریان کې څوځله له کوره وریپسې،زنګونه،هم ووهل شو،زینت وویل: چې مورې ځو اکرام هم رخصت ورکړ، خو ورته یې وویل چې پټه ولاړه نشې، هرکله چې تللې ما خبر کړه.

زینت وویل حتماً دې خبروم.

اوس د خدای پامان، زینت لاس ورکړ، او دواړه په چکر چکر روانې شوې.

اکرام ترهغې ورپسې کتل چې له سترګویې پنا شوې.

کورته چې ورسېدې نو مرسل زنګ ورته وواهه.

سلام اکرام صیب !

ولا ډېر خوند یې وکړ، ډېره مننه له مېلمه پالنې څخه مو ،موږ کورته راورسېدو.

دوهمه ورځ زینت اکرام ته فون وکړ:

- زه همدا اوس روانه یم ،جلال اباد ته، اکرام ورته وویل داڅه وایې، او ولې داسې یوناڅاپه؟

هغې ورته وویل ورور یې ورپسې راغلی دی او باید ولاړه شي.

اکرام غوښتل هغې ته یوه ډالۍ واخلي خو اوس یې امکان نه وو ،خدای پاماني یې ورسره وکړه، کله چې کورته رسېدلې وه، بېرته یې داکرام د اطمنان لپاره ورته زنګ وواهه.

دوه ورځې یې خبرې ونکړې، اکرام بیاد خپل زړه له بدې ګواهۍ ډېر تنګ شو ،له ځانسره یې وویل:

حتماً بیاکومې بدمرغې بلا دده په لور دقدم ایښودلو نیت کړی دی،له ملګروسره ناستې پاستې هم خوندنه ورکاوه،همدا دلیل وو چې د ہر وخت به ورنه بیل او ځانته ګرځېده.

سهار چې دفتر ته ولاړ، کمپیوټر یې روښانه کړ،بې له کوم څه کولو یې بېرته بند کړ، ددفترمستخدم غلام ته یې اواز وکړ:

غلام کاکا !

که زحمت درته نه وي ماته خویوه پیاله شین چای کتابخانې ته راوړه،هغه هم دښه صیب په ویلو سره دچایو دترموز په طرف روان شو،اکرام چې کتابخانې ته ننوت،په الماریوکې په ایښودل شویو کتابونویې نظر تېرکړ،پرته دکتاب راخیستلوڅخه په کوچ کې په چټکۍ سره کېناست،په ښي لاس یې خپل تندی ونیو، دهسک په لور یې وکتل.

- ای خدایه!ولې دې زما ژوند دداسې دغمونو او ستونزو په ګردابونوکې ایسار کړی دی،ولې راته یوه دحل لاره نه ښیي،زه به نو ترڅو داسې یم،ای الله یو احسان خوراباندې وکړه،هغه څه راته راکړه چې تایې هر مخلوق ته دورکولو ژمنه کړې،خو نن زه درنه خپل هغه حق له وخته دمخه غواړم.

ای پاکه خدایه ماته مرګ راکړه،زه نور په دې بدرنګه نړۍ نه غواړم قدم کېږدم،دانوڅومره له بدمرغیوډکه دنیاده.

همداسې يې پورته کتل ،له ځانسره يې خبرې کولې چې د کتابخانې دروازه ټک ټک شوه ،ځواب يې ورنکړ.

غلام کاکا دروازه نيمه راخلاصه کړه.

-صيب ! زه داخل ته راشم؟

-هو ډېر وبخښه کاکا

غلام کاکا څه ونه ويل د چايو پياله چې له يو چاکليټ سره په شيشه يي قاب کې اېښودل شوې وه په ميز يې کېښوده او له کتابخانې ووت،اکرام مخ کې اېښې مېز په زوره په سوک وواهه،نږدې وه پياله ترې چپه اولاندې وغورځوي،همداسې يې چپ طرف الماری نه يوکتاب راکش کړ،دامريکايي ليکوال ډيل کارنګي لخوا ليکل شوی (دژوند لار) کتاب وو چې پښتو ته ژباړل شوی وو ،دکتاب دمنځ پاڼې يې پرانيستې،خوکتاب کې ورته د توروپرځای دزينت ښکلې څېره ښکارېده،چې دامهال ډېره غمجنه اوله يودنيا فکرونوسره يې دده سترګوته کتل.

-اووفف ګرانې دلته هم ته يې؟

بيايي شروع وکړه،زه نوڅه وکړم، اخر څه وکړم،ماته خوهېڅ چل نه راځي،زه څنګه ترتا در ورسېږم.

ای خدایه چې مینه او محبت دې پیدا کاوه نو دا پښتودې ولې ورسره پیدا کوله.

سپینې اوښکې یې په مخ روانې شوې، دازه په څومره سخته ازموینه کې راګیریم، بیا به یې وویل.

په ماپسې بلا چې زینت به څنګه وي ویل یې چې نن سبایي دواده نېټه هم ټاکل کېږي، چې څه به شوي وي ، دادوه ورځې مې ورسره خبرې هم ندي کړي.

زینت ورته ویلي و چې اوس ورته له ده سره خبرې ډېرې ګرانې شوې دي ځکه چې ټول دواده په اړه خبرې کوي، څوک دنجلۍ لپاره لباسونه، فرش اوظرف اخلي، څوک دهلک لپاره اوڅوک دمېلمنو په اړه خبرې کوې.

ددې لپاره چې اوس زینت له پخوانه یوڅه ښه شوې وه، ناروغي یې هم ښه وه، خسرګنۍ یې هم بیړه کوله چې اینګور ترکوره کړي، خاوندیې هم ډېر ورته وارخطاوو.

اکرام پیاله خولې ته پورته کړه خولایې ورنه غړپ نه وو کړی، چې موبایل یې وشرنګېد ، بېرته یې پیاله له قاب نه اخوا په میز کېښوده ،موبایل یې وکوت ګوري چې د زینت زنګ دی.

داخو زینت ده، کاش چې بد زیر راته ونه لري، نور یې نو هېڅ توان نلرم.

زړه نازړه یې د تائید تنبی کیکارله.

-ها ګراني ته څنګه یې؟!

-زه ښه یم اکرام او ته څنګه یې؟

- هیله کوم له مادا مه پوښته چې څنګه یم،له سترګو مې اورونه الوزي،نه پوهېږم څه وکړم ؟

- هېڅ مه کوه،ته خبریې چې راتلونکې پنجشنبه دواده ورځ وټاکل شوه؟

-ها!؟څه وایې ؟

-رښتیاوایم،بیګاه هغوی راغلي وو ،خبره یې سره وکړه.

اوف زینت ! بس یوائې همدا زیری پاتې وو او داغم مې نه لاره چې کله به له تاسره نور دخبرو کولو اودتل لپاره دلیدو چانس له لاسه ورکوم ،دادی داتیګه دې هم په سر راته ونیوله،اوس یې راباندې راوغورځوه چې ورلاندې شم او ښخي رانه خلاصه شي.

زینت وویل،ولې ته څه فکر کوې چې زه ډېره خوشحاله یم؟ته پوهېږې چې زما زړه له وینوډک دی؟اوبیاخوتاته ماویلي وو کنه چې زه ژوندۍ نه پاتې کېږم اومرم.

-په دې خاطر چې زینت ته یو څه روحیه ورکړي ورته وېې ویل:

نوځه وکړو ګرانې ته ووايه، تاته خومې په هغه ورځ هم وويل چې راځه کومه خوابه ولاړ شو،ځه وخت وروسته به مشرانوته خبر ورکړو ،ګوروبه ورسره چې هرڅه کېدل،خوتا ونه منله.

زينت ورته وويل زه پوهېږم چې ستاخبرې په واک ندي،بس دابه زموږقسمت کې ول،اوس غواړم له تاسره يوځل بياهم وګورم که بيامړه شم نو هيڅ ارمان به مې په زړه نه وي،زه په دې ښه پوهېږم چې تاته به دلته راتلل ډېر مشکل وي،ځکه په دې وروستيوکې ډېر ژر ژر راغلې اوس به نو په دفترکې هم درته څوک اجازه نه درکوي اوستابهانې به هم نورې خلاصې شوې وي چې هغوی ته يې وکړې.

خوکه ته راشې او زه دې ووينم که بيامړه کېږم هم ځنکدن خوبه مې يوڅه ارام وي.

اکرام ورته غوصه شو.

- ته ولې داسې وايي،ته خوبېخي له ژونده نا اميده يې،خير دی،خدای پاک خومهربانه دی.

زينت په مات زړه وخندل،هو بېشکه چې مهربانه دی خو په ما اوتا باندې ندی مهربانه.

کنه وګوره ولې يې زمونږ ارمانونه پوره نکړل؟

نو اکرام هيله کوم درنه راشه او زما وروستۍ ارمان پوره کړه.

اکرام ورته وویل بس ته اوس داخبرې پرېږده زه حتماً درځم، که همدا نن هم راته په دفترکې ځواب راکوي ورته تیار یم،خوستالیدوته به درځم.

-ښه نو کله به راځې؟

-که ستا غمونو ونه وژلم نو د سه شنبې په ورځ درځم.

زینت هم سه شنبه مناسبه ورځ وګڼله ځکه په چهارشنبه کېدای شي دلرې ځایونو مېلمانه راشي.

اکرام ورته وویل ښه سمه ده اوس دې خدای مل شه،زه چې در ورسېدم فون درته کوم دلیدو ځای به وټاکو ،ته په ځان پام کوه.

خدای پامان ګرانه ستادلیدوپه هیله.

اکرام سره تنهې زور کړه.

ده ته اوس له دفتر نه په کور کې بهانه جوړول ډېر سخت وو ،ځکه په یوه میاشت کې څلور ځله ولاړ،هلته به چې په کور کې ترې پوښتنه شوه چې څنګه مخکې خوبه میاشت،څلو ښت شپو کې یوځل راتلې اوس څنګه هره اوونۍ راروان یې؟

ده به ورته وویل چې دلته په جلال ابادکې چې زموږ ددفترڅانګه ده،دلته یې دځینو کارونو لپاره مرکزي دفتر را استوي،په دې خاطر چې دی ورته تر نوروډېر اعتمادي شخص دی.

کورنۍ به يې هم باور وکړ.

ددوشنبې په ورځ له دفتر نه درخصتيدو وروسته يې دننګرهار لاره ونيوله،ځوځايه لاره هم بنده شوه،دشپې يوولس بجې کورته ورسېد،ټول ويده وو،ده هم ځوک خبر نکړل،له خپل کشر ورور،ساحل سره په حجره کې ويده شو.

ساحل وربانديې پوی نه شو،سهار چې ويښ شو ګوري ترځنګ يې بل ځوک هم پروت دی خوکمپله کې يې ځان تاو کړی وو پته يې نه لګېده چې ځوک دی،له ځانسره يې وويل چې کېدای شي کوم دتره ځوی يې وي.

اکرام چې دشپې مزل ډېر ستړی کړی وو دسهار لمونځ هم ترې قضاشو،اوه بجې وې چې راويښ شو،ساحل مطالعه کوله،چې ده وربانديې اواز وکړ هلکه ساحله ! ستړی مشې.

-وی ! !لالا داخوته يې کنه راغی ستړي مشي يې ورسره وکړه.

کله راغلی يې؟

-دشپې ناوخته وه.

-زه خوبه دې را ويښ کړی وم کنه.

-هسې مې ولې له خوبه وېستی وې ته هم ټوله ورځ کار کوې ستړې به وې.

ـښه کور کې خلک خبر دي چې ته راغلی یې؟

ـنه هېڅوک هم ندي خبر.

ـښه ځه چې ځو چای به هم تیار وي.

دواړه وروڼه کورته روان شول، انګړته چې ننوتل، ماشومانو چې اکرام له ساحل سره ولید نو چیغې یې کړې هلې ګل لالا راغی.

ټولو یې مخې ته رامنډې کړې،راحب چې د اکرام د ورور شفق ځوی وو،له ونې هم ټیټکی و بل داچې اوس تازه په خبرو راغلی ولکه طوطي میده میده خبرې یې کولې،دا کرام په لمنې پورې ونښت.

ـکاکا ماته چیشی؟

(کاکا ماته دې څه راوړي دي؟)

کرام جیب ته لاس کړ لس افغانۍ یې ورکړې.

ـ هه داواخله تاته مې ډېر شیان راوړي دي خولاندې مې د ابراهیم په دکان کې ایښي ، ورشه پیسې ورکړه او شیان به درکړي.

کوچنی خوشحاله دخپلې مور په لور روان شو.

اکرام دمور کوټې ته ننوت له ټولو سره یې روغبړ وکړ،دمور لاسونه یې ښکل کړل،هغې ورته وویل ځویه څنګه په دومره سهار وختي کې راوسېدې خیریت خودی؟

هو مورجانې ! خيريت دی،اوس نه بلکې دشپې راغلی يم خوداچې ناوخته وه،تاسومې په عذاب نکړئ،ډوډۍ مې هم په لاره کې خوړلې وه،نومې دابهتره وګڼله چې اوس وګورو.

ټول کېناستل چای تيار و ،په شريکه يې وڅښه.

اکرام خپلې خورځانګې ته وويل که زما جامې وي او اوتو وربانديې وګرځوې نو ښه به وي په ښار کې يوځه کار لرم دا جامې مې خيرنې شوې دي،هغه هم پاڅېده اولاس په کار شوه.

ځانګې ورنه پوښتنه وکړه لالا ،په موټرسايکل ځې؟

هو !

هغې ورته په موټرسايکل هم ټوټه ووهله.

يوولس بجې له کوره ووت.

ټولوته يې وويل دبيالېدو په هيله.

اکرام چې له کوره ووت ،مور يې لورګانوته وويل:

ـ نن راته هلک خوشحاله نه برېښېده،خدای مکړه کوم مشکل خوبه ورته نه وي پيښ شوی،دسرخير دې يې وي.

يوخومې سل ځله ورته ويلي چې په دغه ميراثي موټرسايکل مه ګرځه،زما نه خوښېږي،داډېر بدمرغه شی ده،له ډېرو ځوانانويې

ځوانۍ وخوړې،دهیچالحاظ نه کوي، یوځل چې له یو شي سره مازې ولګېده بیا حتمي مرګ ژوبله رامنځته کوي.

لورګانو یې په یوه اواز وویل:

بسم الله دې وي،خدای مې دې لالا پلو وي،مورې دعاورته وکړئ،چې پخیر ببرته راشي کورته.

ځانګې وویل نن ماته هم ښه نه ښکاربده، د جامو ورکولو په وخت کې ماهم ترې پوښتنه وکړه، چې لالا !خفه غوندې راته ښکارې، خوهغه وویل چې،هېڅ خبره هم نشته،تاته همداسې ښکارم.

کله چې زه له خونې دباندې راووتم ،چا ورته نګ وواهه دهغه نفر خبرې خومې نه اوربدلې،مګر لالامې ورته وویل: ته حوصله په ځای ساته هرڅه به سم شي،زه کور کې یم،اوس درځم.

دمور اندېښنه یې نوره هم زیاته شوه، فشار یې پورته لاړ پربوته،لورګانو ژر درمل راوړل ور یې کړل ،اوبه یې پرې وپاشلې،په لږ وخت کې ببرته کېناسته.

اوس هم ډېره ناقراره وه،زړه یې نه صبربده،لورګانوته یې وویل:

تاسو مبایل راوړئ چې زه ورته زنګ ووهم.

ځانګې موبایل ورکړ،شمبره یې ډایل کړه،خوداځواب یې دترلاسه کړ:

ـ کومه شمېره چې تا سوغوا ړې ورسره اړیکه ونیسي، مصروفه ده.

بیا یې زنګ ورووا هه، خودا ځل یې زنګ تېرولوسره waiting call ولیکل، اکرام چې ولیدل دکورشمېره ده ځواب یې ورکړ.

ـ بلې !

ـ ځویه ورسېدې پخیر؟

ـ سلام مورجانې ته یې؟هو ورسېدم.

ـ ای ځویه !ته خوبه ښه یې کنه، ماته نن بل ډول په نظر راغلې؟

داکرام زړه چې اوس ډېر کمزوری شوی و ،راډک شو ،ستونی یې بند شو ، کله یې ویل راځه ښه ډېر ورته وژاړه، چې زړه دې سپک شي، خو ددې لپاره چې مور به یې له ډېرتشویش څخه مړه شي، په دې خاطر چې اکرام ډېر ورته ګران وو.

دخپلې ژړا دورکولو لپاره یې په تېزه وټوخل، او غولونکې خندا یې وکړه.

نه نه مورجانې هېڅ خبره هم نشته، روغ رمټ یم، ته هېڅ فکر مه کوه، کارونه مې خلاصوم، او ډېرژر درځم پخیر، دعاراته کوه مورې !

مور یې وویل تل دې دخدای پاک نظر درباندې وي، دهغه (ج) درحمت سیور دې په سر اوسه.

مننه مورجانې مینه درسره لرم،دخدای پامان.

اکرام چې تر دې دمه دخالد په دوکان کې ولاړو ،موټرسایکل یې ورته وسپاره،ورته یې وویل چې زه ښار پورې ځم، او بېرته راځم،دخالد دوکان له ښاره یوڅه وتی و ، هغه ورته وویل غرمه ده ډوډۍ وخوره بیا ولاړ شه.

خو اکرام نن یواځې د زینت لیدوته ډېر ورېی اوتږی وو ، نو یې ورته وویل:

مننه دادې درباندې قرض وي اوس موړ یم، همداسې روان شو ، په یوه سټرینګي ریشکاکې کېناست، ولاړ ښارته اوله ښاره دزینت دوی دکلي په لور.

لومړی ځل وو چې دهغوی کورته ډېر نږدې ورته.

داهرڅه ورنه هېروو چې کومه ستونزه به ورته پیداشي، څوک به یې ووینې، اویابه وشرمېږي.

کله چې کلي ته ورسېد زینت ته یې زنګ وواهه ،هغه چې داکرام دفون په تمه وه،له اوکې سره یې وویل:

-چېرې یې ګرانه تاخوزه په انتظار، انتظار مړه کړم.

- زه را ورسېدم،سیده ولاړ دزینت دوی باغ ته ،قسمت ورسره یاري وکړه، دروازه خلاصه وه خو باغوان ورڅخه لرې و ،څارویوته یې ګیا

اچوله،اکرام هغه ولید خودباغوان ورته فکر نه شو چې دی باغ ته ننوت،باغ دکور له طرفه هم دروازه لرله،چې د ترکارۍ او مېوې شکولو لپاره به یې ورڅه استفاده کوله.

زینت ددې په خاطر چې څوک وربانديې شک ونکړي چې څه کوي باغ ته ځي ،خپل کوچنی وراره یې ،له ځانسره له لاسه راونیوه او په دې بهانه چې هغه ته چکر ورکوي باغ ته داخله شوه.

داکرام چې ورته فکر شو ،بې فکره یې پر طرف ور روان شو، خو زینت ورته دحوصلې کولو اشاره وکړه.

په داسې حال کې یې دسترې مشي په نیت زینت ته لاس ورواوږد کړ چې له سترګو یې یو مخ اوښکې بهېدې.

هغې ورته وویل حوصله پرځای کړه ،راځه چې هغې طرف ته ولاړ شو، هلته دګلانو لوړ،لوړبوټي دي ونې هم ګڼې دي نو څوک به مو نه ویني.

همداسې یې وکړل.

ګلانوته ورسېدل دواړه یوبل ته مخامخ کېناستل ،درد او اومینې خبرې یې پیل کړې.

اکرام خپلې ګوتې د زینت په ګوتوکې ورکړې.

ښه ګرانې ښې ډېرې خبرې راته وکړه،نن راته هغه خبرې هم وکړه چې غواړې څو ورځې وروسته یې راته وکړې.

زينت ورته وويل:

نه !نن يوائې درته ګورم او خبرې نشم کولای،خدای خبر بيابه دې وګورم او کنه.

هسې هم مرم پاتې کېږم نه.

هيله کوم زينت ! داسې مه وايه.

ای ساده ګۍ !په مينه کې چې دردونه،غمونه،بېلتون،ژړاګانې او اوښکې تويول نه وي نوبيا خو خوند نه کوي،هغه چامينه کړه او هغه به لاڅنګه مينه وي چې دا شيان پکې نه وي.

زينت په وچو او پټريو نيوليو شونډو په غلي اواز ورته وويل:

- هو ګرانه ته ښه وايې خو له دومره غمونو ګاللو اوزغملو وروسته خوبيا وصل په منځ کې وي کنه !؟

ته ماته ويلې شې چې زما اوستادمينې دې پيوند ته کوم نوم ورکړو ،دې ته څه ډول مينه وايې؟

دوی په خپلو خبرو ګرم وو له زينت نه يې وراره هېرشوی وو ،څو شېبې يې ددې ترڅنګ لوبې وکړې، دا په خپله مينه مسته او مصروفه شوه کوچني ماشوم يې نور له سترګو اوفکر څخه پناه شو.

هلک په کوچنيو پښو کورته تللی و، دوه بجې وې چې زينت اکرام ته وويل:

ښه ګرانه هېڅ مې زړه نه کېږي چې له مخ نه دې بل طرف ته وګورم، او هېڅ مې زړه نه غواړي له دې وروسته له بل چا سره خبرې وکړم.

غواړم ګونګه شم.

نو ګرانه هسې نه څوک راباندې پوی شي، مړه به مې کړي، د خپل ځان غم نه راځي.

تا به هم راته مړ کړي.

اکرام چې د زينت له خولې داخبره په ژړغوني اواز واورېده چې: تا به هم راته مړ کړي، ټوله دنيا ورته ړنده په نظر ورغله، له زينت نه يې لاسونه چاپېر کړل، په زړه پورې يې دومره کلکه ونيوله، چې هغې ورته ويل ډېر زور مه راکوه.

دزينت په اوږه يې مخ ولګوو، يو دبل دزړنو دربايې ښه په اسانه اورېده.

دوه درې دقيقې يې همداسې سره نيولي وو، چې زينت هڅه وکړه، ځان ترې خلاص کړي، اکرام هم دلاسونو حلقه سسته کړه، زېنت ورته کتل، او ويې ويل:

- ګرانه ! يوا ځې له تا سره مينه لرم.

- زه هم يوا ځې تا سره مينه لرم، ته مې اوله او اخره مينه يې زينت !

زینت یې لا پوره پرې ایښې نه وه چې له ځوپرلپسې فیرونو سره دواړه هماغه شان نښتي دځمکې غېږې ته دګلانو په فرش ور پرېوتل، زینت پر ګلانو او اکرام د زینت پر سینه نسکور شو .

دزینت مشر ورور شکېب دوه ضربې نورې هم پرې وچلولې او ددواړو په وینو یې دباغ ګلونه خړوب کړل.

د لیکوال چاپ ته چمتو اثار

- خبرې مرغلرې (مرکې)
- د ادب پنډ غالی (ادبي ټوټې او لیکنې)

د افغانستان ملي تحریک
www.melitahrik.com

د خپرونو لړ: ۱۰۶